

BEZZAKONIJA

abo

HRICHY "NEOMYL'NYCH" PAPEŽOV.

Napisal:

Professor N. M. Sopoliga.

VYDAVNICTVO NAKLADOM

Amerikansko-Karpato-Russkim Klubom v Ameriki.

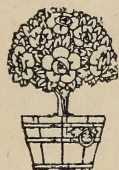
BEZZAKONIJA

abo

HRICHY "NEOMYL'NYCH" PAPEŽOV.

Napisał:

Professor N. M. Sopoliga.

Vydavnictvo nakladom •

Amerikansko-Karpato-Russkim Klubom v Ameriki.

VSTUPNE SLOVO.

Beri dorohij brate i sestro v narod'i i Christi Isusi i čitaj. Znaj, čto Ty jesi i prosvitisja. Prosvita jest znanije, a take pridbaješ sebi brate i sestro vo Christi, toľko čitanijem naukovych knih — istoriom. Istoria učit nas, že my vsi Slaviane: Rusi, Čechi, Slovaki i Serbi, i t. d., sme sebi rodny bratia, sme odno plemia Slavianskoho velikoho naroda, ale poodmiňovali nas druh ot druha naši predvičny vorohi, kotry nechoťili dopustiti do toho, aby my Slaviane srosli v silu svitovoňo velikana; proto staralisja vsiakimi sposobami aby nas sameperše pootlučovali druh ot druha čutiem religijnym (viroju); potom nadali nam razny nazvy — a konečno uspieh byl uže rukolapnyj: odno plemia Slavianske, ale dvoch vir; oden virit vo Vsemohučnosť jedinoňo Boha, druhyj u zastupnika Jeňo na zemli — papu. Hospod' Boh Vsemoňusčij, kotryj sotvoril ves mir — nenuždajetsja zastupnikami, ani žadnymi poserednikami svojimi na zemli.

Isus Christos učil pravdu: "Lubi druň druha," se jest najvysša doskonalost' ľudska. Zastupniki i poseredniki boží naučali: "Kto nečinit tak, jak **my chočeme**, ubijte jeho!"

Tak dorohij moj brate i sestro v narod'i i Christi Isusi, činili lže učiteľi pravdy Christovoj tak zvany zastupniki boží na zemli — papeži. Se jest licemirstvo (dvoličnost'). Vo svjatom pisanii stojit tak: "Asče (jestli) kto rečet tobi, čto Boha virujet a brata svojego nenavidit — lož jest!"

Zastupniki boží i namistniki samoňo Isusa Christa (tak sebe nazvali papeži) i prestolonasľidniki sv. Petra; choťaj on nezasidal na žadnych prestolach, a toľko chodil propovidujuči

slovo bože jemu peredane vlastiju najbolšoho učiteľa svita samym Isusom Christom; proto nasľidnictvo prestola sv. Petra nemohlo perejti na papežov, jak jeho vcaľi ani nebylo.

Apostoli, t. j. poslanniki Isusa Christa, mali vlast' im danu samym Isusom Christom, osnovatelem Cerkvi (viry), aby po vsiudy nastavľali sviasćenikov i Jepiskopov. Sam sv. Petro vo Rimi otkazalsja ponukanyj jemu ot virnych častian rimskich, přiňati Jepiskopstvo, a nastavil im inšoho za Jepiskopa; no on sam lišilsja virnym až do smerti Hospodu Isusu Christu jako Apostol (poslannik) Jeňo. Proto pravedno (spravodlivo) Luter Martin reformator (napraviteľ) viry Christovej vyslovil sja, koli jeho zapytali: "Hde jest antichrist?" i otvisčal (odpovidal): "V Rimi, sidit na prestoli" (papa).

Jak toty "svjaty otcove" (papeži) dobyvali sobi toto nasľidnictvo i "slavu" verchovodstva christianskoj Cerkvi, dočitaješsja dorohij brate i sestro vo Christi Isusi v predlahajemoj Tobì tut knižoči istoričnych pod'ij (faktov) iz rimskich "prestolonasľidnikov" (papežov) i proto kličeme: Preč ot Rimu!

Prof. N. M. Sopoliga.

KOROTKIJ OPIS RIMSKICH OTCOV (PAPEŽOV) I JICH DIJANIJA (SKUTKY) JAKO "NEOMYENNYCH" ZASTUPNIKOV ISUSA CHRISTA.

Perši christiane nemali nijakich papežov, bo Apostoly každič byl jednakij. Patriarchov bylo 5: Jerusalmiskij, Antiochijskij, Alexandrijskij, Carehradskij i Rimskij. Oni mali jednake pravo vo viri christianskoj.

Za onoho času, narod izbiral sam sobi Presviterov, i Jepiskopov. Oni vybirali toľko pobožnych, i poriadnych ľudij, poneže toho času, každič Jepiskop, Presviter i Diakon jak i vsitki christane, byli ot poňanov i židov, za Isusa Christa prenasľidovany, i každič byl hotovij na muki, pre svoje virovanije. Oni nemali nijakoho bohatstva (majetnosti), no tak chudobno (uboho) žili, jak i sam Isus Christos, ich i naš Učitel'. Tod'i za Jepiskopov ne izbirali hercogov, grofov, baronov i officirov, toľko pobožnych Christianov. Biskupove netrimali husariv, ani na štyroch koňach nevozilisja, no pičnotom chodili po mistach, selach i krajinach, propovidujuči slovo Bože. Nemali po 10—20, i po 100 pokojiv, (chyž) jak napríklad Rimskij Papa majet 11,000 pokojiv; do raku 1871 mal ješče boľše; no Italijskij korol' odobral jemu. Bludnici netrimali (jak uvidime dalej), ne dalisja nazyvati Excellenciami, no žili tak pobožno, jak sam Isus Christos i Apostoli. Boľše jak 300 rokov byli nelem ot Rimľanov, no i ot židov prenasľidovany; no proto so dňa na deň, boľše ich vozrastalo (množilosja). V roku 310-om, Cisar' Konstantin proholosil christianske naboženstvo (viru) za viľnu (slobodnu); i ot toho času, uže počali Rimski biskupove i popi (kňazi), zbirati bohatstvo, silom i gvaltom. Oni nedali ničoho na slova Isusa Christa, kotryč kazal, že "skorše prejde verblud čerez ihľane uško, jako bohatyj do carstva nebesnoho". Nazbirali bohatstva, i počali žiti rozkošno, na pravdu nedali nič, a ľudij zderali jak lem moňli. Na galganstvo ne byli hlupy; licemirno (falšivo) podlizovalisja (podčľibovalisja) Carjam, aby ich na svoju ruku naklonili: žeby mohli dostati prednosť

(pervenstvo) i slavu pred narodom, tak i pred druhymi Jepiskopami. Mnogo darunkov dostali, ne tol'ko ot Cariv, no i ot narodu vydurjuvali, i brali, kto čto im dal, i s tym pycha i rozkoši rosli, no vira cilkom ozimňila i zmizla, nelem meždu Jepiskopami, no i meždu popami (kňazmi).

Uže vo IV. (400) stolitiju, domahalisja Rimski biskupove (Jepiskopy), aby mali vlast' (pervenstvo, verchnost') nad druhymi Jepiskopami; no nedostali ješče do toho času. Oni kazali, že oni suť zastupnici Isusa Christa, tu na zemli, t. j. Papami. 5., 6., 7., stolitiju to tverdili, že oni majut pervenstvo, ot Apostola Petra, byti peršymi, no toho nedosiahli, bo ich nikto nechotil uznati, jak holovu Cerkvi; no uznali ich jak i druhich, a ne holovoju Cerkvi, t. j. papami. Christiansku viru v Rimi, meždu poňanami, same perše naučal Apostol Pavel, i on tam založil Cerkov, a ne Ap. Petro. Synody (Sobory) ne Rimski biskupove zvoluvali (sklikovali), no Carove. Čto urjadili na Synodočn, to Carove potverdžali; bez potverdžeňa carskoňo, nemal žaden Kanon (zakon cerkovnyj) vartost. Cisar Justian vydal zakon, že Carihradaska (Konstantinopolska) jest, i budet holovoju vsim cerkvam, i že tot Jepiskop, pervyj, nad vsimi Jepiskopami. Všytky biskupove byli poddany Cisarovi, jak i druhi urjadniki, tak i Rimskij Biskup byl jeho poddanym.

Hrehorij I., kotryj byl ot 590—604. roku rimskim biskupom, uže byl nadchnenij panujusčim duchom, no pred Cisarom tak pokorilsja (lestiju), jak sobaka (pés), zavse užival podlisny slova, i vyrazy; nazyval Cisara svojim panom, a sebe jeho nehodnym sluňom. Tot Biskup Heorhij I. sostavil (zrobil) pervu Liturgiju, kotru s velikim toržestvom (paradom) otpravľali, i do teper' otpravľajuť u Rimskoj cerkvi, aby narod vid'il u nich čtosi bolše nad zemnym, i s tym vyhladili cilu pobožnost' pervych Kristianov. Tot Biskup vydumal mytarstvo (očistec), kotryj byl pro Rim žerelom velikičn dochodkov. On širil Monastyri (klaštory), i napisal všelijaky zazraky, (čudes). Tohda uže byli spominany 5. Patriarchove: Jerusalimskij, Anti-ochijskij, Konstantinopolskij, Alexandrijskij i Rimskij. Jepiskop Rimskij byl Patriarchom Zapada, no ne bolšim (veksim) jak druhi. V VII. stolitiju veliky rany postihli christianov, bo tohdy vystupil Mahomed jako Prorok, i jeňo učenje naskoro rozprostranilosja v Arabiji, Syriji, Maloj Aziji i Afriki. Všitki christiane mušili pristati silom, gvaltom na Mahomedansku viru; kotry nechotili pristati, to ich pomorduvali (pozabivali).

Pro rimského jepiskopa byla to velika radost, bo tohda zahynuli tromi (3) Patriarchove; Jerusalimskij, Antiochijskij i Alexanrijskij, kotry byli tak, jak teren v očach jeho, zato, že nechotili jemu povinovatisja. Tohdy ješče Cisarove ne lobzali (cilovali) Rimskim Biskupam na nohach pantoffli, jak teper' robjať, no tak sja s nimi obchodili jak i s druhymi urjadnikami.

Riberius Rimskij Biskup nechotil Cisarja sluchati, to byl zbavlenyj biskupstva, i do tjurmy (areštu) zapertyj.

Cisar Valentian rozkazal Velikomu Levu biskupovi, aby išol navstriču pered Attilu Hunskoňo — vojevodi, kotryj pri-chodil ko Rimu. Lev duže byl pyšnyj, no Carja mušil poslu-chati, či jemu sja ľubilo abo nit, bo Carove žartu neznali, kto nebyl poslušnyj, to zaraz byl izverženyj. (zhodený).

Martin, Jepiskop rimskij, kotryj* byl ot 649—655 r. zato čto nechotil poslušnyj byti Carovi, ktoromu ješče i zradnik byl, to jeho dal Konstantin zaperti do temnici (areštu), otpro-vadil na ostrov Naksos, tam sidil cilyj rok. Ottam byl nazad privedenyj do Rimu, i postavenyj pered sud Carihradskij; sud jeho odsudil, jako zradnika na smert'. Dali jemu zeliznu obručku na šiju prikovati, uvadili lancuch, i tak jeho po misti (horod'i) vodili. Kat išil pred nim s holym mečem, na znak, že jest na smer odsudženyj. Zatym byl na novo poslanyj do tem-nici, prikuvanyj želižnym lancom ku lavci, na pozorovišče (pošmičn) postavenyj, no jak Pavel Patriarcha Carihradskij umiral, to prosil Carja, aby Martinovi otpustil; to Car' na mi-sto smerti, poslal Martina na vyhnanstvo do smerti. Martin jak rimskij Biskup, predtym proklial Pavla jak kacira, zato že jeho nechotil sluchati, no Pavel takij dobryj byl, že jemu otpu-stil, i prosil za neho Carja. Nikohda žaden rimskij Biskup ne-prosil za svojeho nepriateľa, tak jak Pavel.

V VIII. stolitiju rim. Biskupove zrobili velikij krok na pe-red, bo duže (mnoho) bohatstva dostali ot Francuzov, i s tym uže pokazali svoju pychu i nadutost', že oni vysši, i že majut vlast' nad druhimi Biskupami, kotry povinovaty ich posluchati vo vsim.

Ot roku 715—731 sidil na Biskupskom stolku v Rimi Hre-horij II. Za jeho času byl rospor o svjaty obrazy, kotri vy-chodnorimskij cisar Lev Isaurickij dal iz kostelov povykidati. Zato Hrehorij vystupil protiv Cisara, odvažilsja jemu otpisati oskorbl'ajuči list, v ktorom jeho bezbožnikom, hlupym, ne-

svidomym, i potresčenym čelovikom a kacirom nazval. Rozumnij Cisar na tot list dal jemu krasnyj otvit, na čto Hrehorij jesče baržesja rozhňival, i napisal cisarovi druhij list: "Isus Christos naj tobi pošle diavola (diabla) do tjila." Cisar mal pravo pokarati biskupa, no on jeňo inšim porjatkom pokaral; odobral jemu boňatstvo, čto mal na Cicilli i Kalabrii, a dal Carihradskomu Patriarchovi. S tym stratil Hrehorij 224.000 lir ročného dochodku. Jeho rimska cerkov za svjatohto počitat.

Jeho nastupnik byl Hrehor (Hric) III. (ot roku 731. do r. 741-ho) tot tak postupoval, jak i Hrehorij II. Buntoval narod protiv Carja. Jak i Longobardskoňo kraľa urazil (pohňival), to tot s velikym vojskom prišol do Rimu, tohdy dostal prisnyj biskup velikij strach, i zaklikal Karla Martella, francuskoho majordona na pomosč; ponižilsja pred nim, tak jak sobaka, kazal že ot cisarja otrečetsja a dať jemu Rim.

Ot roku 741—752-ho, byl rimskym Biskupom Zachariaš. Tot takož buntoval narod protiv Carja, ne moh dokončiti ničňo toľko to zrobil, že jednoho Biskupa Virgilia, prokolol zato, že tot tverdil, že zemľa okruhla, i že ľude na ciloj zemli byvajut.

Po Zachariašovi byl vybranyj za rimskoho biskupa Stefan II. (752—757). On tak robil jak i jeho predkove, bral to čto mu kto dal. Francuskij kral' Pipin mnoho majetnosti podaroval jemu, i dalsja ot Stefana koronovati v Parižu.

Jak Stefan II. vernulsja iz Pariža, to Longabardi napadovali vojskom na Rim, proto, že Stefan odobral ich krainu a dal Francuskomu kral'ovi. Stefan dostal strach, to začal prositi Francuzov na pomosč, no Francuzi nemali voľi pomahati jemu. Stefan pisal list za listom Pipilovi, no tot neprihodil; na ostatok otpisal jemu, že jak neprijde jemu na pomosč, to "vylučenij bude iz carstva nebesnoňo". (Do kumstva prišol s nebesnym kľučarom). Francuzi nastrašilisja, že ich Stefan vyšmarit iz carstva nebesnoho, to jemu prišli na pomosč, Lengobardov pobidili; Stefan zabral cilu totu zemľu i majetnosť, kotra prislučnala Carihradskomu Carevi. Do toho času všitki biskupi poddani byli Carihradskomu Carevi, jak u svitskich, tak i cerkovnych zpravach, no teper uže otlučitisja chotili. Ot toho času uže rimski Biskupi byli svitskymi panovnikmi, čňoc ich jesče nikto neuznaval. Toho času poslal rimskij Biskup jednoňo mnicha Bonifaca, kotryj širil viru rim.-katholicku. Narobil mnoho klaštorov, kostelov, i pokoril ich Rimu, t. j. Biskupovi

rimskomu, a zato jeho zrobit Archijepiskopom; od teper' všitky nimecki Biskupi prisiahali virnosť rimskej stolici. Do teper' jesče nikto neuznaval rimskoho biskupa za holovu Cerkvi. t. j. papeža.

Jak Pipin car' rimskij pomer, to jeho syn Karol Velikij ostal carjom, tohda byl rimskym Biskupom Lev III., kotryj Karla Velikoho, v roku 800 korunoval v Rimi za cisarja zapadnorimskoho. Teper' bylo ustanoveno, že každýj novyj Papež, majet byti cisarjom potvrđzenyj, a každýj novyj cisar' rimskym Papežom korunovanyj. Karol Velikij širil christian-sku viru, ohňom i mečom. Tysiači pohanov bylo tohdy povraždeno na rozkaz Papežov v meňi Božim.... kto nechotil Rimu povinovatisja, to byl zavraždenyj.

Tot Karol Velikij ustanovil, aby kňazom (popom) narod daval desiatu časťku zo svojeňo majetku. Popi počali silom gvaltom ot ľudij vybirati; kto nechotil dati, to jemu hrozili kľatvom (anatĕma).

Ot toho času carji davalisja papežami korunovati slavno, aby narod vid'il, že Papež davat korunu cisarovi, na kotre ale papeži dostavali ot carja potvrđzenije; toto všitko robilosja potajomky, aby narod neznal o tom.

Papež Euhenij sam zrobit formulu, že jak majut cisari prisianati papežovi, aby jemu virny ostali vo vsim; tota forma prisiahy najdena byla v Rimi v Archanhelskom zamku. Jest akuratno dokazano, že tohda toňo času papeži byli poddanymi cisarovi.

Nikolaj I. (Mikuláš) byl ot roku 858—867-ho. On napisal: "Narod nemajet sluchati carja, kotryj nepolnit voľu Božu, (papežsku). On odvážilsja cisara iz cerkvi vykľučiti (prokľati). Tot cisar' Lothart, musil jeho pokorno pereprositi, aby byl od kľatvy rozhrišenyj. (Byl osel že prosil, treba bylo s vojskom proti nemu vystupiti a potrestati, jak buntovnika). Papež narobil falšivy pisma (dekrety), že Rimski Biskupi vse mali vlast' taku, jak teper' majut, kotru dostali ot Apostola Petra i samoho Isusa Christa; že oni majut vlast' nad všitkymi Patriarchami, Archijepiskopami i biskupami, tak i nad kľaťami i cisarjami. S tym mali voľu (namirenije) svitsku vlast' takož podčiniti sobi, aby vekši byli ot kľaťov a carov. U tych falšovanyh listoch pisali, že Cisar Konstantin otdal (daroval) im cilu

zapadnu krainu, z jej hlavnym mistom Rimom. S tymi falšovanými pismami, stalsja neohraničeným panom nad cilym — tohdašnym christianstvom.

Jan VIII. (Joann), kotry r. 872. nastupil na rimsku stolicu (stolok, kreslo), tot už počinal cisarom i kralom rozkazovati, jak opravdivyj Papež. Cisarovi Karlu Tlustomu, tak napisal: “Jak toto všitko, čo jes’ zabral iz klaštorov, do 60 dni ne verneš, to budeš danyj do kľatvy; ked by tobi ješče toto nepomohlo, to budeš ťažkymi ranami navernenyj ku rozumu.”

Stefan V. (885—891.) on nebyl s tym spokojnyj, že jest človekom, poneže kazal: “Papeži suť, jak i Isus Christos, počasti ot svojich materij natchaneny ot Ducha svjatoho; im dana velika vlast’ na nebi i zemli”.

Stefan VI. (896—897) on dopustilsja hroznoho d’ila; dal umertoho Formosa iz hrobu vykopati, obleči do papežskich šatoch, a postavil jeho pred sud. Jeden diakon danyj jemu byl za zastupnika, aby ho boronil pred sudom. Sud uznal jeho vinnym. Iz ruky odrubali jemu tri (3) palci, s kotorymi blahoslovil, potom mervte jeňo ťilo, bylo voločene po rimskych ulicach, a potom šmarene (veržene) do vody Tibru. Ludesja zburlili protiv papeža, zamknuli ho do temnici (areštu) i tam jeho zadusili. Tak dokončil Stefan svoj hanebnyj život papežskyj.

Ničemnosť a zopsutost’ papežska, čím dalše to vekša byla, tak že v desiatom stolitiju, počinalasja vo Vatikani (papežskim domi) tak zvana “vlada ženska”; sprosty ženy vladili christianstvom, robili čo choťili, z apastolskom stolicom. Sam papežskyj istorik, menom Baronius kardinal, tak pisal: “V tom stolitiju vidna byla ohavnost’, a spustošina vo chrami Hospodnom, na Petrovim prestol’i sidili najbezbožnijši l’ude, ne papeži, ale potvory, viľny, nehaňblivy žensky, cilym rimskym prestolom ovladali, svojich l’ubovnikov za papežov postavľali, na prestol sv. Petra.” Ne lem papeži takyj život provadili, no i cile rimske duchovenstvo (kňazi a biskupi tak i Kardinali.) Anglickij kral’ Edgar, prinuždenyj byl tak biskupom pisati: “V cilom duchovenstvi nič nevidno inše, lem rozpustu, prostopašnosť, pijanstvo a hanbu. Domy popov (kňazov) mista haňby, a pomeškaňa zo ženami, hde tancujuť po nočach.” Ne lem v Angliji tak robili popi, no i po ciloj rimskoj zemľi.

Sergius III. (904—911.) byl povyšenyj na papežsku stolicu, ne ot “Ducha svjatoho”, ale ot podložnici mocnoho markrafa Adalberta z Toskani. Marocia mala s nim syna, kotryj pozniše stalsja papežom. Po smerti Sergia zrobla Marocia a jej sestra Theodora, za papeža svoho ľubovnika Anastasia III. (911—913.) potom Landona, no tot toľko pol roka panuval, bo pomer. Po nim zrobla Theodora Jana X. (914—928.), kotroho Marocia, jak užesja jeho dovoľi naľubila, dala zaperti, i v temnici zadusiti 929 roku. Jeho nastupnik byl Lev VI. on lem paru misiaci panuval, bo byl z tronu zošmarenyj.

Roku 931. zrobla Marocia svojeho syna papežom, kotroho jej splodil Sergius III. On mal meno Joann XI. (931—935). Vraždy a nasilstva, za jeho panovania na dennom poriadku byli. Na koniec i on byl ot svojich nepriateľov zabityj, i v temnici otrovenyj.

956 roku stalsja papežom Oktavian, 19-ročný syn odnoho hercoga Albericha; dal sobi meno Joann XII. Byl to velikij rospustnik i marnotratnik, predaval za hroši biskupstva i cerkovny urjady. Veliki hroši vydal na koňi i na psov. On trimal boľše jak 2000 konij, kormil ich iz figami, mandolami i ěrozhenkami, močenyymi vo viňi.

Za jeho panovania bars bylo veselo v Rimi. Papežskij dom (Vatikan) pereminilsja na ěarem (dom rozpusty), o duže byl paskudňijsij, jak tureckij, Sultanskij. Kostely byli poperemi ěany na tanečny sali (chyži, chaty). Žadna čestna i pocľiva ženska nemohla pokazatisja na ulici, bo Jan papa, znasiluval zarjadom d'ivky; ženy vydaty i vdovy; bodaj hde, ai na hrobach sv. Apostolov. Tak o nim pisal biskup Kremonskij Luitprand. Toto gazdovaňa papske, vid'ilosja Cisarevi Ottonovi I. duže dikym. Cisar dal svolati synod (sobor), i zišlisja biskupi, i vystupili protiv svjatoho otca. Jeden kaže, že na vlastni oči vid'il, jak papa v maštaľňi (stajňi) jednoho diakona posvjaščal za biskupa; dale svidčili, že žil z jednom vdovom, i z jej nevistom; že svojoho kuma Benědikta dal osľipiti; kardinala Joana vymiškovati; že duže domov popalil; že nihda ne molilsja, breviar (časoslov); že nihda nekrestilsja; že pil na zdravľa diablove, a pri hraňu kartoch, klikal Venusa i Jupitera na pomošč itd. Biskupi na toto všitko zložili prisiahu, i dali zakľikati papeža, abysja opravdal, no on neprišol, ale poslal list, v kotrom tak pisal: “Doznali mysja, že chočete druhoho za papeža vyvoliti; jak tak myslite, to vas všitkich vylučam (za-

klinam) menom — Vsemohusčoňo Boha Otca!" Cisar Otto I. dovho neodkladal z ničomnym papom, izkynul jeho iz prestola, a vybrali Biskupi i duhovenstvo Leva VIII. za papeža. Zkynenyj papež utik iz Rima, no zabral všitko bohatstvo iz kostela sv. Petra. Mistskim damam i bludnicam žal' bylo za Joannom. No jak Otto cisar povernulsja nazad zo svojim vojskom iz Rima, to Joann prišol nazad do Rimu, hde jeho radostno privitali jeho priatele i bludnici.

Levovi podarilosja sčestlivo iz Rima uteči, no mnohi jeho prijatele upali do ruk Joannovych, na kotorych sja okrutni pomstil. Kardinalu Joannovi dal odrubati ruky, kancelerovi Azonu vyrizati jazyk, odrizati nos, odrubati paľci na rukach, biskupa Otgara ubičuvati na smert'. No on sam nedolho tišilsja tom slavom, ibo jednomu šľachtičovi ukral ženu. Šľachtič dostal oboje pri čužoložstvi, i na misci ubil "svjatoho otca" v roku 964. Jak on pomer, to rimľane vybrali za papeža Benedikta V. no Cisar Otto zkynul jeho a na jeho misce poznovu posadil na papežskij tron Leva VIII., no on v korotkim časi pomer. Po jeho smerti nastupil za papeža Jan (Joann) XIII. (965—972), ktoroho rimľane pro jeho okrutnosť vyhnali iz Rima. Za nim byl papežom Benedikt VI., ktoroho dal Krescencius, syn papeža Joanna X. a Marocia pojimati, a do Andelskoho zamku zaperti, i tam byl zadušenj v roku 974.

Po smerti Benedikta VI. nastupil za papeža Joann XIV., kotoryj od svojeho nepriateľa byl pojimanyj i v temnici, na rozkaz Bonifaca papeža v roku 984 otrovenyj.

Teper' Bonifac ostal papežom, no nedolho panuval; tiľko 4 misiaci. Šľak (mertvica) jeho ranil. Tilo jeho probili kopiami, i po Rimi za nohy voločli, až ku sochi Marka Aurelia. Tam jeho tilo ochabili, jak dajaku zdochlinu, až na druhij deň byl pohrebenyj ot daskiľko popov i ľudij. Tak dokončil svoj život Bonifac VII.

Joann XV. (985—996) tot peršij prisvojil sobi pravo vyhološuvati za "svjatyčň." On vyholosl biskupa Oldricha za blaženoho v roku 993-tim.

Nastupca byl jeho Joann XVI. papežom. No byl ot svojeňo nepriateľa druhoho papeža Hrehora V., kotoryj panoval (996—999) zajatym, i strašnym sposobom mučenyj. Tot bezbožnyj surovec, dal jemu oči vykoloti, jazyk vytorhnuti, nos odrizati i učňa. Tak pokaličenoho dal do brytkich svjasčeničeskich šmat

oboloči, na osla posaditi, holovoju ku zadku; misto uzdy (kantarja), dali jemu chvost do ruky, i tak na šmich po rimskich uliciach byl vedenyj. Na ostatku dal jeho do areštu zaperti, i tam holodom umoriti. Tot Hrehor papež byl peršij, kotoryj prokľal (anathema) Franciju, t. j. vyholosil "interdikt". Toho času bylo strašne; každyj bojalsja toho prokľatija, no teper' svit nedasť nič na papežovo prokľatije. Jak papež vydal anathemu (interdikt), to neviľno bylo službu Božu služiťi, krestiti, miropomazuvati, kostely byli pozapirany, zvoniti nebylo viľno, iz oltarov všitko pozbirano, a pokladeno na sered kostela, mertvych pohrebali sami ľude, bez otpravy, no ne na emintari, ale na poľu, a vinčali na hroboch. Toho času každyj bojal-sja toj kľatvy, ai sami kral'ove. Takij človek, ktoroľno papež prokľal, to byl za života pohrebenyj; každyj ot neho uťikal, jak ot diavola.

(Toľda jesče všitky oslove byli, že taksja bojali. Dnes uže moľže jej (anathemu) do bočky zasoliti.

Silvester II. že byl papežom ot (999—1003) roku; o ňim istorik hovorit, že jeho čort vľal. On zaprovadil u Europi arab-ski numera. Kaľut, že to mudryj byl človek. O ňim tak pišut: "Že čort jemu šľubil, čo on mu pomoľže, aby byl papežom, i že skorše po neho neprijde, až toľdy, jak bude v Jerusalmi službu Božu služiťi; i зробili zhodu (kontrakt). Papež pevnyj byl, že do Jerusalema nepojde, i tam nebude otpravľati službu, bo to bylo pod vlastiju Saračinov, no v Rimi byla jedna kaplica, kotora zvalasja "Jerusalimska"; tam papež sluľžil službu (omšu), i že prišol čort i vľial jeho! Silvestrov hrob doľňo potilsja, i že čuti bylo, jak kosti prasčali v hrobi."

Benedikt IX. (1033—1044.) jemu bylo 12 rokiv, jak ostal papežom. Mal meno perše Theofilactus; on byl synom grofa Alberična, kotoryj jemu kupil papeľstvo. Molodyj papeľ plannyj i rospustnyj život viľ, tak čo musil byti iz Rima vyhnannyj. No po znovu prišol do Rimu, i prodal papeľstvo Rehorovi VI. za 1500 libri sribnych, t. j. 600.000 korun, no tot korotko panuval.

V roku 1073—1085-ľno panoval Rehor (Gregory) VII., on byl syn chudobnoho remeseľnika, nizkoho zrostu, no duľže mudryj, mudrijšij ot všitkich papeľov, ktori do toho času byli. On misto sedmoch (7) kardinalov, зробil 70, na znak, že i Isus Christos mal 70 učenikov. Kardinalom ustanovil naj-

menšu platňu 4000 skudi (t. j. dukaty) na rok. Tot papež zakazal kňazom (popom) ženitisja v roku 1073. no bludnici im nezakazal trimati; to majúť voľno. On vykľal (anathema) Jindricha IV. Nimeckoho kraľa, zato, že nechotil jeho sluchati. Tot kraľ pošol do Rimu, aby papeža pereprosila. Choc jaka velika byla zima, to on z holom holovom, bosij išol čerez Alpy do Italii. Tohdy papež byl v Lombardii; no jak doznalsja, že ku nemu ide Jindrich, to utik do jednoho zamku (tverdyňi) Kanossy, ku Matild'i iz Toskana, kotora byla jeho bludnica (suložnica). Jindrich pošol tam za nim, vo voľňanoj košeli, bosij, z holom holovom, tri dni stojal vo snihu na dvori, o holod'i, ledvo živyy, — a papež objimalsja zo svojom podložnicom, a čerez okno (oblok) šmotril, na svojoho pokornoho sluhu — neprijateľa. Matilda prosila za neho.

Matilda podložnica papežova prosila za Jindrichom, i tak jeho galgan vyslobodil (rozňrišil) ot kľatvy. Za tot čas Ňimci vybrali sobi druhoho kraľa (cisara), Rudolfa Švabskoho, i papež karunoval jeho. Jindrich IV., dal zvolati synodu (sobor), i vybrali druhoho za papeža, pod menom Klimenta III. Jindrich uže teper' nebojalsja papežovej kľatvy; pobil Rudolfa, kotoryj v korotkom časi pomer. Jindrich teper' iz cilym vojskom pustilsja do Rimu protiv papeža; tot dostal strach, i zaklikal na pomosť Normanskoho kraľa, i tot jeho vyslobodil iz ruk Jindricha, no jednak musil papež uteči iz Rimu, na ktoroho hňivalisja i Rimľane. Utik do Salerna i tam pomer.

On na jednom sobori urjadil, že lem jeden na cilom sviťi može menovatisja papom (otcom), bo do toho času každyj biskup volalsja otcem (papom). Takož rozkazal, že toľko po latinsky možno službu Božu služiti, i všitky tajny uďil'ati. Narjadil, že toľko rimskij papež majet pravo nositi korunu jak kraľ, bo do toho času i druhi biskupove kath. nosili koruny, ktori ot cisarov i kraľov dostali. Kazal, že rimska cerkov nikohdasja nepomyľila, ani sja nepomyľit. Či to pravda može byti? Kto papeža neuznat, tot nejest katolik, ale jeretik. Že papež može cisarja i kraľa zošmariti (zrutiti), a komu on schoče to može korunu dati; protiv toho neviľno nič robiti, bo dostane anathemu (kľatvu).

V XI. stol'itiju Vostočna cerkov ot rimskoj otlučilasja (otďililasja), zato že rimskoj cerkvi učenje nerivnajetsja zo sjatym pismom....., i uznala rimsku cerkov za kacirsku (jereticku), t. j. nespravedlivu vo viri. Vlad'inije papske, Vostočna cerkov ne uznala, za ustavlenie christianskoje.

Ža Hadriana IV., kotryj panoval v roku 1153-ho, zavse byl nepokoj mežu Nimeckim cisarom Bedrichom I. (Barbarosa), kotoryj vystupil protiv papeža ostro, i zavse z neho smichy robil, ai tohdy, koli jemu učtivost' preukazoval.

Alexander III. byl papežom (1159—1181); tomu papežovi cisar Bedrich, pervyj raz pociloval pantoff'u i skazal: "Ne tobi ciluju, no Petrovi." Alexander odpovil: "Meňi i Petrovi!"

Anglickij kral' Jindrich II. musilsja pokoriti pered tym papežom. Jindrich postavil za Archijepiskopa svoho ľubimca Tomasa Beketa, no tot hanebno jemu zato odsľužilsja. Jak skoro ostal Archijepiskopom, to sja spojil z papežom, i všelijakimi prikrost'ami napastoval (dokučal) kral'ovi, tak že tot nemoňol ot neho m'ati pokoja. Jeden raz zakričal kral': "Jakij ja nesčastlivyj v mojim kral'ovstvi, čto nemam pokoja ot jedného popa (kňaza)! Či sja dakto nenajde čto by mene ot neho vyslobodil?" Toti slova počuli jeho tromi ricari (rytieri), kotory kral'ovi virny byli. Naskoro odišli, i Archijepiskopa, kotoryj pravi tohdy službu (omšu) opravľal, i pered oltarom jeho zabili. Papež ubitoňo Archijepiskopa vyholosil za "svjatoňo", a kral'ovi hrozil anathemom (interdiktom). Kral' obaval sja nasľidku toňo, i poddalsja trestu, kotryj jemu papež naložil. Kral' prisihal, že on nechotil, aby Archijep. zamordovali, no to jemu nepomohlo ničoho. Musil putovati ěosij ku hrobu toňo novoňo "svjatoňo", tam pered oltarom pobožňo prikľaknul, i ot 80 popov (kňazov) dal sebe bičovati! Každyj kňaz tri razy jeho udaril — doľjedna dostal 240 ran. Papežove tak teper' zachodili z cisarjami, kral'ami i obyčajnymi ľud'mi jak zo psami.

Gelestin III. papež ot roku 1091—1098-ho, jak Jindricha VI. za cisarja korunoval, to po koronacii jemu pantoff'u pociloval; papež cisarovi korunu iz holovy z nohom odkopnul na znak, že on jemu dal, to i može nazad odobratı.

Najmocnejšij zo všitkich papežov byl Inocenc III. ot 1198—1216-ho roku. On tak robil, jak i Rehor VII., jak ostal papežom, to tohdy mal 37 rokov. Kral'ove tak boľalisja jeho jak dajaki chlopci. Anglickoho korol'a Joanna, kotoryj nechotil jeho rozkazy sluchati, dal do kľatvy (anathema) i cilu Angliju. Francuskomu kral'ovi Filipovi rozkazal, aby išol do Angliji a neposľušňo kral'a z tronu zošmaril (zrutil). Anglickij kral' dostal strach, i pereprosil papeža, zložil jomu prisiahu virnosti, i že bude papežovi platiti ročňyj podatok (porciju). Tot

papež zaprovadil SPOVIĎ V ROKU 1215-tim. On takož ustanovil "svjatu" inkviziciju, aby smotrili za takimi ľud'mi, ktorí nechotili papeža uznati za ľolovu cerkvi. Tych zvali kacirami (jeretikami). Duže tysiači bylo ľudij ot inkvizitoriv spaleno, za spravedlivu viru christiansku. V istorii na viki ostane zapisano, čo narobili papeži z inkvizicijami.

Hrihory IX. (1227—1241.) byl papežom. Tot dal daskil'ka razy Ňimeckoho cisara Bedricha do kľatvy, osuľdal jeňo za kacirstvo (jeres).....

Inocenc IV. papa (1243—1254) on byl prijatelem cisara Bendricha II. no jak skoro ostal papežom, to zrobilsja najveľšim jeho nepriateľom. On dal Bendricha II. do anathemy (kľatvy) zato, že ne tak tancoval, jak papež kazal, no Bendrich II. na jeňo kľatvu nedal nič; pozbiral čím skoršie vojsko, i pošol protiv papeža. Jak to papež vid'ľl, to uťik do Lyonu (Francii). Cisara Bendricha II. dal papež otroviti, i tak poznovu mohol pojti nazad do Rimu. Jak odchodil, to poďakoval Lyonskim obyvateľom; toti nemali ľadnoj pričiny, aby jemu poďakovali, bo jak tam prišol, to nebylo boľšie jak 2 abo 4 bludnici, (rozpustľici) a jak odchodil, to ochabili jeden velikiľ dom rozpusty, kotoryľ rospstrostranilsja po cilim misti Lyonu. Tak kazal kardinal Hugo. Tot papež rozkazal, aby kardinaly červeny klobuky (kalapy) nosili.

Inocenc V. (1276) peršij byl, kotoľoňo kardinaly vybrali v konklavi, uzapertych kelijoch. Kaľdyľ kardinal okreme byl zapertyľ, i tam im donosili jisti i piti, dokľa nebyľ vybranyľ papež. Jaksja nemohli doňoditi, to potom dostavali toľko chľľb i vino, dokľa nevybrali papeža. S tym prisiluvali "Ducha svja-toho," aby byl vybranyľ papež.

(Papišťaci kaľut, že "Duch svjatyľ" vybirajet "svjatych otcov," no to brečňna.

Nikolaj IV. (1288—1292). Za jeho panovanija byl v Tyrol'sku jeden groľ Menhard; on trimal ostro biskupov i popov (kňazov); zato dal jeho Nikolaj do kľatvy (anathema). Menhard statočňi boronilsja i kazal: "Ja ne jem pod tvojom kľatvom, ale biskupi i kňazi, ktorí ne pastyre, no volci suť; misto toňo, aby učili narod, smotriat, aby zbohatili; plodiat nezakonni d'iti, hostiatsja, pijut, narod utiskujut, jak najhoršie moľut. Oni suť horšľ jak židi, Turci a Tatari, prenasľidujut narod a zabivajut."

Po smerti Nikolaja IV. Cerkov byla bez papeža za 2 roki i 3 misiaci, bo kardinaly nemohlijsja zlahoditi, koňo majut vybrati. Po dolhoj naraďi, vybrali v roku 1294, Celestina V., kotryj byl perše pustevnikom. On byl duže pobožnyj “svjatyj” čolovik, no za papeža nebyl sucij. Kardinal Benedikt iz Gaety, kotryj by rad byl byti sam papežom, raz v noči, jak Celestin v svojej chyži moliljsja, na trubi zavolal na neho: “Celestine, Celestine, Celestine! pod’akuj za tvoj urjad, bo toto bremja ťažke pro tebe!” Celestin dumal, žeto Boh volat na neho, ta pod’akoval za papežstvo.

Kardinal Benedikt podplatil druhih kardinalov, i byl volenyj za papeža, pod menom Bonifac VIII. (1294—1303). Jak jeho korunovali, to sidil na bilim koni, a dvomi kral’ove (Alpuskij i Uhorskij Andrej III.) išli kolo neho. Jak išli iz kostela, to 40 l’udij bylo na smert’ pokaličeno, i z koňmi roztalapano. Novoho papeža duže meržilo to, že l’ude nechoťili viriti, že Celestin dobrovol’no pod’akoval, bo jeho uznávali za “svjatocho”. Aby tomu učiniti konec, dal Bonifac staroho Celestina pojimati i zaperti. Chudobnyj pustevnik kl’aknul na koľina i prosil, aby jemu viľno bylo nazad pojti do pustyni, no vžitky jeho prosby daremny byli. Byl odvedenyj do areštu do zamku Fumone, i tam holodóm umorenyj 1296 roku.

Tot papež Bonifac VIII. vydal bullu r. 1302, v ktoroj tak napisal: “Vyholosujeme, a ustanovľajeme i rozkazujeme, že každe l’udske stvoriňe, jest’ papežovi poddane, a že nemože nikto spastisja, kto toto nevirit.” Tota velika pycha narobila jemu duže neprijatel’ov. Francuskij kral’ Filip IV., ostro vystupil protiv papežovi. Papež jemu otpisal: “Bijsja Boha! a zachovaj jeho prikazaňa! Maš znati: že jes nam poddanyj u duchovnych i vo svitskich zpravach (ričach). Kto inakše myslit, toho považujeme za kacira (jeretika)!” Nato jemu Filip takij otvit dal: “Filip IV., kral’ francuskij. Bonifacovi, kotryj vydavat sebe za papeža! Maš znati archiľlupče, že my vo svitskich zpravach (zaležitost’ach) nikomu nepoddani. Kto inakše myslit, toho považujeme za blazna i hlupoňo.” Na tot list papež nedal nijakoho otvita, no zvolal (sklikal) synod (sobor) do Anagni, i kral’a iz cerkvi vylučil a nad Franciom vyholosil kl’atvu (interdikt-anathemu). Kral’ poslal do Anagni vojsko, i dal papeža Bonifaca zaperti (zamknuti). Zajatocho papeža posadili na koňu bez sedla, obernutoho tvareju ku chvostu, i tak čerez misto provadili jeho do temnici (areštu). L’ude v

Anagni povstali (zbuntovalisja), i Bonifaca vyslebodili iz areštu, a zaprovadili do Rimu. Kardinály povstali protiv neho, i zaperli jeho do viaznici; tam našli jeho na druhyj deň mertvoho — rozbil sobi holoúu. Tak dokončil Bonifac VIII. O tom papežovi bylo tak pisano: “Vstupil na tron jak liška, volodil jak lev, a dokončil jak pes.”

Bonifac VIII. žil jako pes, a pošol jak sviňa. On kazal ot-kryto, že smilstvo i čužoložstvo nejest žaden hrich, bo nato stvoril Boh ženu i muža. Žil on z jednom žensčinom i z jej doč-koju i mal z nimi diti; oni sebe nazývali prostitutkami “svja-toho otea.” On vydumal “jubileum” 1300 roku. Toto vyduma-nije prineslo papežovi do 150 millionov dukatov. On na tiaru (infulu) dal druhu korunu, bo do toho času každýj rimskij biskup nosil mitru jak i inši biskupi. Treťu korunu dostal na blaznivú čapku papežsku Joann XXII. Toty tri koruny nosit papež na znak, že on jest vekšij jak kral’ove a cisari. Jaku tot “svjatýj” otec mal viru, to dosvidčujut jeho slova, z kot-rych jeho obžaloval Filip IV. francuskij kral’. Pered papežom Klimentom V., “svjatýj” otec tak sja vyslovil: Bože pomoz mi, aby jem mal dobri na tom sviti; na druhyj svit nedam nič. Zvirata takoz majut dušu, jak i člověk. Nerozumno jest viriti v jedinoho i trijedinoho Boha. — Na Mariu virju tak malo, jak na oslicu, a na jej syna tože tak malo, jak na oslat-ko. — Maria taka byla čista, jak i moja mati. — Svjatost’ to jest tol’ko komedija, i t. d.”.....

S toho možno viditi, že jakij on bezbožnik byl, no jednak jeho Kliment V. za pobožného christiana vyholosil. S toho mo-žeme naučitisja, že jakim majet rim. katolik byti, aby sja papežom ľubil.

Klimentom V. počalosja tak zvane “Vavilonske zajatie” (papežske 1305—1377). Francuskij kral’ Filip IV. konečno chotil papeža mati v Franciji. Kliment posluchal i prišol do Avignone (Južnoj Franciji). Papeži v Avignoni týmsja zani-mali: zavse vydumovali novy i novy žerela (prameňe), aby ot svojich ovečok (christianov) možli jak najbol’še hrošij vy-luditi. Dokľa tam byvali, to rozpustlici (podložnici) takoz im nebrakovali, ibo bez nich oni nemohli žiti, i s tym cilu Franciju zopsuvali (skazili, zdemoralizovali).

Kliment V. mal velikoho neprijateľa Nimeckoho cisarja Jin-driča VII., kotryj nechotil tak tančovati, jak jemu papež

rozkazal; jeho dal otroviti takim sposobom: Rozkazal potajomki Dominikanovi Bernardovi, iz Montepuliciana, spovidnikovi cisarevomu, aby jeho otrovl. Tot Judaš dal otrovu do ostiji (Bože tילו), i jaksja cisar pričasčal, to jemu dal. Cisar byl duže pobožnyj, to nechočil vziati medecinu, kotru doktore davali protiv otroveniju, i tak pomer pro svoju pobožnosť, bo nechočil verhnuti (vomitovati) zažiti "svjaty dary."

V roku 1314. pomer Kliment V. i kral' Francuskij Filip IV. takož u tím roku pomer.

Za 2 roki nebylo papeža, bo kardinaly nemohlijsja počiniti; no potomu vybrali v roku 1316. Joanna XXII. (1316—1334). On byl synom jednoho ševca (šustra). Tot papež zavse mal klopit z Německim cisarem i z Francuskim. On ustanovil **tarifu**, podľa kotroj majutsja hrichi otpusčati, i kiľko potrebno za kotryj hrich zaplatiti, aby byl otpusčenyj. Kto nezaplatit, tomu hrichy nemožut byti otpusčeny, i ne pojde do neba. Tak bylo vyholoseno: "Toj radosti nemožut byti učastny uboři (chudobny), kotry nemožut totu taksu zaplatiti."

Kto zaplatil daskiľko dukativ, to miň hřišiti, kiľkosja jemu ľubilo, papež jemu hrichi otpustil. Toto padľuctvo papežom veliki hroši prinosilo i prinosit. Tot papež trimal 100 rozpustlic (bludnic), i veliki hroši marňil z nima, no jak pomer, to ostalo po nim jesče 33 millionov dukatov.

Tarifa taka vydana byla za hrichy.

Jak kňaz kath. čužoložit v spovidelnici s d'ivkom, z mniškom, abo iz druhom ženskom, to majet zaplatiti 67 liber (to jest toľko jak 67 korun). Jak dakto koho zabije, to majet zaplatiti 219 liber i 15 sous (15 haliriv). Ked kňaz jedno d'ivča bezčestit, to majet zaplatiti 2 lib. i 8 sous. Kotra monachiňa (mnižka) byla bludnica (rozpuslica), majet zaplatiti 131 lib. 15 sous. Kňaz (pop), kotryj čnoče trimati žensku i z neju žiti, to majet zaplatiti 76 lib. 1 sous. Kotra žensčina čužoložit, majet zaplatiti 87 lib. 38 sous. Musčina čužoložnik majet zaplatiti 93 lib. 38 sous itd.

V roku 1334. ostal papežom Benedikt XII.; on byl perše monachom (mnichom), duže serdilsja na duhovenstvo, že tak robjat bezbožno i chotil to dajak popraviti, no nemohol; počal i on sam tak žiti.

Klement VI. byl v roku 1342—1352. On duže paradu ľubil, no byl marnotratnik. Choc jak on rozpustno ľil, no to chotil, aby duhovenstvo kňazi, biskupi, a kardinaly poradnisja spravovali a neporiadnych karal. Oden raz kazal: “Vy tak chodite jak bujaki meľdu korovami.”

V XIV. stolitiju uľe upadala papeľska vlada (moc), a to vľitko, pro ich plannyj ľivot. Boľše na papeľsku kľatvu nedbal niľto, ani sja jej nebojal; o tim perekonalsja Urban V. Zemskij pan menom Barnabo Viskonti rozkazal Archiepiscope Milanskomu, aby on vysvjatil jednogo mnicha (monacha) na popa, no tot nechotil to zrobiti. B. Viskonti dal Archiepiscope ku sobi zaklikati, i kazal jemu: “Ľi ty znaľ, staryj rozpustliku, ľe ja jem kralľom, papeľom i cisarom v mojej krajiľi?” Zato jeho Urban papeľ dal do kľatvy, i nad cilom jeho zemľom vydal interdikt (anathemu). Jak poslanci papeľovi prinesli bullu, v ktoroj byla kľatva vypisana, to Viskonti vľitkich vyvil na Milanskij most, i spytalsja ich: “ĽoĽete jisti abo piti?” Legatove (poslaci) smutno smotřili do vody, kotra popod most tekla, i skazali, ľe jisti by radi. “No tohda soľrijte totu handru t. j. papeľsku bullu.” Panove legatove zo strachom soľřerli bullu.

Heorhij (Reľor) XI. perenis nazad papeľsku stolicu (bydlisko) iz Aviglonu do Rimu 1377 roku, s Ľoho Rimľane mali veliku radost, bo hde papeľ byval, to tam hroľi iľli iz ciloho svita, tak jak voda, na Ľto Rim byl duľe lakomyj.

Urban VI. (1378—1389.) byl okrutnyj tyran. Piaľ kardinalov i dekiľka prelatov dal okrutňi muĽiti zato, ľe na neho neľolosovali; inľich dal do micha zaľiti a ľmariti do morja. Šestoho kardinala tak muĽili, ľe nemohol uľe dalej idti, to jeho dal na dorozu (ceste) ubiti. Jak kat vil kardinalov na muki, skazal ku nemu papeľ: “Tak ich muĽte, aby ja Ľul ich křik!” On za tot Ľas prochodilsja po zahoroďi, a Ľital breviar (Ľasoslov). Dvoch kardinalov ubitych dal u pecu vysuľiti, a potom na poroch potovĽi; s tym porochom dal dva miľki napolniti, na niĽ poloľil tych kardinalov kalapy (křisaky), potom na voz zloľiti, a pered sobom voziti, na strach inľim, aby sja jeľo boľali. — Jak iľol s vojskom protiv Neapolskoho křaľa, to byl otřovlenyj, i tak dokonĽil svoj ľivot 1389.

Jak tot tyran pomer, v 14. i 15. stolitiju naraz byli po dvomi i tromi papeľove. Jeden druhoho proklinal, tak ľe tohdy

nebylo ani jedného christiana, kotryj by nebyl prokľatyj, ot jedného abo druhého, i ot treťoňo papeža.

Duchovenstvo na toľko bylo zopsute, že musili sklikati synod (sobor), aby dajak tomu poraditi. Tot sobor sklikali do Kostnici v roku 1414-tim. Zišlijsja okrem papežov cisari, magnati (šľachta), 33 kardinalov, 124 prelatov, 3 patriarchove, 47 archijepiskopov, 145 biskupov, 50 kanonikov, doktore theologični, 750 kňazov, i monachov okolo 18.000 a tak samo so sobom privedli i 1500 rozpustlic (podložnic).

Tromi papežove naťihalisja, aby dostali tiaru, t. j. papežsku korunu: Joann XXIII., Hrehor XII. a Benedikt XIII. Joann XXIII. (1410—1415.) dotľa, pokim nebyl papežom, to byl moriskim zbojnikom, imenovalsja Baltazar Cossa; no jak počali raditi, to itik preoboločenjy iz Kostnici za pomoči vojvody Bedricňa Tyrolskoho. Choťil prijti z vojskom, i rozohnati (rozbiti) sobor, no to jemu nepodarilosja. Na sobori u Kostnici (v Čechoch) byl oskarženjy zo 70 punktov, no z nich toľko 54 pročitali, bo kardinaly sami hanbilisja všitki pročitati.

Svitčili, že “svjatyj otec” dopustilsja smilstva, čužoložstva, krovismilstva, sodomy — i kradeži a morderstva (vraždy), i že do 300 zakonníc (mniški) bezčestil, a potom зробil ich nastojateľkami (ihumeniami) u klaštoroch. Jeho vlastnyj sekretar pisal, že papež mal v Bologni cilyj harem, v kotrim trimal 200 d'ivčat; takož byl obžalovaný, že Alexandra V. papeža otrovil. Sobor jeho zošmaril (zrutil) iz papežstva. Hrehor pod'akoval za papežstvo, a Benedikt uťik do Ispaniji, i ottam proklinat; no na jeňo kľatvu nedal nikto nič. Sobor u Kostnici vybral za papeža v roku 1417-tim Martina V. Tot dal Benedikta 90-ročného otroviti. Martin V. byl calkom tělesno zopsutyj, tak že proslaveny kazatele o ňim na propovidi tak kazali: “Radňi bym pociloval jednoj rozpustlici zadnicu, jak usta toho papeža!”

Tot sobor odsudil Joanna Husa v roku 1415. i spalili jeňo, zato že pravdu kazal na duchovenstvo. On byl pobožnyj katolickij kňaz, i za pravdu musil umerti. O rok takož spalili Jeronyma pražskoho, za pravdu; zrobili iz neho kacira t. j. otstupnika.

Česi povstali protiv toj nespravedlivosti, i dovhi roki provadili vojnu, protiv papežov, na kotroj zavse vyhrali (pobidili). Papeža zo zlosti i ot strachu ranila mertvica (šľak ho trafil) i pomer v roku 1431.

Jeňo nastupca byl Eugen IV. (1431—1447); on byl synom papeža Hrehora XII. ot jednoj mniški. Toho papeža magnati (šľachta, zemiane) neradi mali, i naskoro zbuntovalisja protiv neho. Meždu nimi byl i jeden mnich (monach) Masia; on dal papeža ulapiti, i okrutnym sposobom mučiti. Dal jeho iz katom vyvesti na dach kostela sv. Petra, hde bylo postavlene ryštovanije i hori tvareju položiti ku nebu. Kark, persi i stehna, byli prikuvany ku ryštovaniju lancučnami; katove iz horjačimi kľisčami torhati po kusu jeho tělo, a do ran ľali roztoplene olovo, varenu smolu i olĳ. Jak už tak byl dotraplenyj, zobrali jeho iz ryštovanja, okrutili jemu motuzy (porvazy) okolo ruk i noh, i uvadili do štyroch konij, kotory po dolhom namahaniju roztorhali jeho na štyri kusy. “Namistnik Bozij”, za toto cilyj čas prismotřjuvalsja tym mukam, no serdce jemu neporušilosja miloserdentvom. Sobor Basilijskij obviňuval jeňo, že ne po pravdĳ ostal papežom, i zrutili (zašmarili) jeho, a vybrali druňoho za papeža Amadea, kotryj byl u jednom klaštori jak apad; on vzial sobi imeno Felix V. (1439—1449). **Teper’ poznovu byli dva papeži: Eugen i Felix.**

Felix V. byl velikij pijačisko; jak prišli poslanci jemu oznamiti, že je vyvolenyj za papeža, to jeho takim opilym našli, že nepamjatal o sobi. Vyslanci jednak oblekli jeho do šmat papežskich, i priprowadili do Rimu.

Eugen IV. v roku ťažko zachvoril, i prijšol ku nemu jeden kardinal, aby jemu dal ostatne pomazanije, no “svjaty otec” taksja rozzlostil, že vybil kardinalovi olĳ iz ruki, strašno zakľal (zahřešil) i pomer.

Po smerti Eugena vybrali druňoho papeža Nikolaja V. (1447—1455), bo Felixa V. nevšitki kardinaly uznawali za papeža. Novyj papež Nikolaj, kupil papežstvo ot Felixa za veliku summu hrošĳ, i tot sja ztratil; dotľa to byli dvomi papežove.

Za Nikolaja V. slavili “Jubileum”, kotryj do papežskoj skarbnyci (pokladnicy) veliku summu hrošĳ nahromadil (našartal). Pri tom “jubileu”, Andelskij most zvalilsja, kotryj byl nad rikoju Tiber, pravi tohdy, jak pobožny christiane iz procesijom išli, i mnogi potopilisja.

Po smerti Nikolaja V. byl vybranyj za papeža jeden staryj kardinal, kotoryj dal sebi imeno Kalistus III. (1455—1458). Jeho perša starost’ byla, aby sobi napolnil kešeňi; prodaval za hroši cerkovny misca, jepiskopom i archiepiskopom, jak i

kňazom ta svojim bližným; jak pomer, to žaden kardinal nepošol jemu na pochoron. Byl pochovaný bez žadnoj parady (ceremonii).

Po jeho smerti vybrali za papeža Piusa II. (1458—1464). Dokľa nebyl papežom, to ostro vystupoval protiv papežov, no jak skoro ostal papežom, to zaraz počinal žiti, tak jak i jeho poperedniki. Jak jemu biskupi dokorjali (vyčitky robili), že pro čo tak nerobit, jak predtym pisal, otvisčal im: “Virte teraz staromu boľše, jak viriliste molodomu; zabud’te molo-doho Eneasa a Pia II. prijmite.”

Pavel II. byl jeho naslidnikom (1461—1471). Byl to čolovik marnotratnyj a pyšnyj (hordyj); každyj deň strovil kil’ka hodin pered zerkadlom, preberalsja tak, jak dajaka žensčina. Duže hrošij vydaval na šaty. Jeho koruna (tiara, infula) koštovala nemenše do 200.000 dukatov. Duže mnoho jil, tak že sobi žaludom presytil i v tom pomer.

Po ňim nastupil Sixtus IV. (1471—1484), kotryj jesče jak kardinal, byl velikij marnotratnik, i pijak a nemoraľnyj čolovik. Zo svojom vlastnom sestrom splodil syna..... Za veliku summu hrošij dozvolil kardinalom činiti ťažki hrichy (sodomski), čerez tri misiaci (Junij, Julij i August). V Rimi osnoval (založil) publičnyj dom rozpusty (bardeľ), kotryj jemu do roka donašal dochodku 20.000 dukatov.

Po ňim byl vybranyj Inocenc VIII. (1484—1492), kotryj jak ostal papežom, to mal 16 d’itij. Aby porožni kešeňi napolnil, to novy urjady vydumal, a prodaval za hroši; kto boľše dal, to vekšij urjad dostal. Jepiskopi i inši urjadnici, potom zdirali ľudij, aby to dostali, čo zaplatili. Okrem toho vydal novu tarifu, v paragrafi 42. (kapitoloch). Za hroši mohol každyj dostati otpusčeniye iz najťažšich hrichov. V tych paragrafoch, kapitoloch bylo tak napisano: “Jak duchovnyj umysno ubijet dakoho, majet zaplatiti 2 zlaty i 8 grošij. Ubijet-li takto otea abo maťir, zaplatit 1 zlatyj i 12 grošij. Ked choče dajakij kacir (jeretik) byti rozhrišenyj, musit zaplatiti 14 zlaty i 8 groši i t. d. On takož vydal bullu proti “čarovnikov”; tohda mnoho ľudij zahynulo nevinno, bo každoho prenasľidovali, kto na neho skazal, že to “čarovnik”, tohdy zaraz jeho spalili.

Po jeho smerti ostal papežom Alexander VI. (1492—1503). O ňim to pišut, že on byl najvekša potvora meždu všitkimi papežami; no zato on nebyl horšij jak i jeho poperedniki i nasľidniki.

Dokoli stalsja kňazom, to byl vojakom; on uže tohda mal ľubku (milenku) i jej dvi doňki. Z jednom jej doňkom Rozom splodil 4. synov: Franciška, Cesara, Ľudvika a Bohumira i jednu doňku Lukriciu. Jak Inocenc VIII. pomer, to on podplatil 72 kardinalov, i zato byl vybranyj za papeža. O svoji d'iti po otcovsky staralsja. Cesara vymenoval za kardinala, Bohumira oženil iz doňkoju francuskoho korol'a, Karola VIII. Franciska svojeho syna, ktoroho najľipše ľubil, vymenoval za vojenačalnika vo Beneventu. Tu byla Franciskova smert'; jeho zavistlivyj brat Cesar Borgia kardinal, dal zamorduvati, a do riki Tibru šmariti. Rimľane iz posmiškami hovorili: "Alexander jest akuratnyj nastupca Apostola Petra, bo on iz Tiberu sviji d'iti lovit (lapat)." Cesar Borgia ostavil kardinalstvo, a pošol do Francii, i Francuskij korol' зробil jeho vojenačalnikom. Potom zaraz oženilsja iz doňkoju (dcéroju) kral'ovny Navarskoj.

Lukrecia svoju doňku vydala za Alfonza vojenačalnika Bisceglii, kotryj zaraz po svad'bi pomer, bo jeho zamorduvati dala Lukrecia; potom vydalasja za Prica ferarskoho.

Papežska rodina provadila "poriadnyj" rodnnyj život! Braťa i otec (Alexander) spali hanebno iz krasnom Lukrecijom. Alexander splodil z neju jednoho syna, kotromu dal meno Roderik, tohdy tot chlopec byl **bratom** svojej **materi**, a **synom** i **vnukom** **svoho** **strašneho** **otca**, kotryj toto **zazračne** d'ilo dokonalexander vojenačalnik Šermontanskij.

Alexander duže staralsja o to, aby jak najbol'se ěrošij nazbiral, i proto neho žadny planny d'ila nebyli merzkimi, ani ěrichom. On trujil velikich bohačov tak jak muchy. Jednoho tureckoho Princa takim sposobóm poslal na druhij svit.

Tureckij princ Dzema, povstal protiv svojeho brata Sultana, no byl pojimanyj i dal jeho sultan do Rimu do temnici. Aby mali papežove jeho pod dozorom, zato ročno platil Sultan papežovi 40,000 dukatov, no to Alexandru bylo malo. On dal znati Sultanovi, že Neapolskij kral' Karol VIII. zamyšľat pojti protiv Sultanovi, i že prosil papeža, aby Dzemu jeho brata vypustil, i postavil za vojevodu. (Toto nič nebyla pravda). Prosil takož papež, aby jemu poslal Sultan 40,000 dukatov. Sultan dumal že to pravda, dostal velikij strach, to poslal papežu, ne 40,000, ale 50,000 dukatov. Zaroven prosil papeža, aby jeho brata čím skorše poslal na druhij svit, že keď to urobiť, to že jemu dať 300,000 dukatov. Papež akurat toto

chotil. Alexander ale čotil boľše zarobiti na Dzemovi, i vydal jeho za 20,000 dukatov Karolovi VIII., no uže strujenoho, tak že tot lem paru dni ostal pri živoťi i pošol do raju Mahometa-novoho. Tureckij Sultan obisčanych 300.000 dukatov zaraz papežovi poslal, iz poďakovanijem, jak doznalsja, že jeho brat uže pošol na druhij svit.

Hercegove (kňežata) talianski, kotryč “svjatyj otec” i jeho syn Cesar utiskovali, to povstali protiv neho, no Alexander našol na to sposob. Pol tucta potrovil on, a druhij pol tucet potrovil Cesar.

Alexander bohatych ľudij duže ľubil; aby sobi zabral ich majetok to posylal jednoho za druhym na “druhij” svit. On vydumal otrovu, kotru pomenoval: “Requiescat in pace.” (Ot-počivaj v pokoju). Jednoho kardinala Corneto, kotryj byl duže bohatyj to takož čotil s tom otrovom poslati “na druhij” svit, no tohda jemu nepodarilosja. On dal zaklikati Corneta na večeru ku sobi, i mal namirenije otroviti jeho, ale sam sebe otrovil. Sluha, kotryj pri stoli podaval vino host'am, to toto vino, kotre bylo prihotovlene pro kardinala Corneto, dal vypiti papežovi, i jeho synovi Cesaru, nasľidkom čoho potrovilisja. Papež jesče žil za 7 dnij. Pomer, koli mal uže 70 rokov (v r. 1503). Cesar, jeho syn, kotryj menše toj otrovy vypil, byl choryj cilyj rok.

O jeho skutkach, mohlo by napisatisja cilu veliku knihu. On novoril: “Papež stojit tak vysoko nad kraľom i narodom, jak človek nad byďľatom (skotom, hovedom).” O naboženstvi tak kazal: “Každe naboženstvo jest dobre, no najľipše jest toto, kotre najhlupijše.” Alexander nemal nijakoj viry; on netajilsja, že nevirit Boha. Jeho Boh byli hroši. Burkard Alexandrov ceremonar tak pisal: “Iz apostolskoho palacu stalsja bardenľ, a to duže horšij, jakij lem može byti najrozpustľijšij.” Dale opisoval Burkard: “Alexander dal v apostolskom palacu zrobiti hostinu, na kotrij bylo pritomno 50 velikicň paňi, kotry po jidľi mušili tancovati zo sluhami najperše u šatočň (odľňach), a potom calkom holy. Tam na zemli byli horjači svičky, pomeži svičky rozsypali kaštany, kotry toty holy žen-sčiny musili zohnuto na rukach i nohach čoditi po meždu svičkami i zbirati kaštany. “Svjatyj otec”, Cesar i Lukrecia na to pridivľalsja. Na ostatok nakľali na kupu duže dorohych šmat, jako premiju, i kto na tych šmatoch popovnil smilstvo, bez haňby, to najvekšu premiju dostal. Taka zabava byla v

roku 1501. na Vsich svjatych." Raz dal Alexander pered okna Vatikanskoho domu, privedi kobyly i žrebca (koňa); on sam iz Lukreciom smotrili, jak toty parovalisja. Lukrecia byla strašna rozpustlica. Podľa zakonov papežskich, toľko taka možet nazvatisja rozpustliceju, kotra 23,000 razov sohrišila.

Lukrecia otvarala listy, kotry papežovi prichodili, bez jeho dozvoľenija. Kardinalov na konsistoriu (radu) zaklikala, koli sja jej ľubilo. Na jej hrobi napisali tak: "Tu ležit Alexandrova žena, dočka (dcéra) i paserbica.

Euter Martin byl syn Alexandra VI. Stalosja tak: Jedna žena nemala d'itij, to jej ľude radili, aby pošla do Rimu ku "svjatomu otcovi", žeby sja nad ňom pomolil. Ona posluchala, i pošla do Rimu. Jak tam prišla, dali to znati Alexandrovi, že duže krasna Nimka prišla ku nemu, aby sja nad ňom pomolil. Ona molilasja u jednej kaplici, a "svjatyj otec" dal jej opium, ot kotroho zaspala, i tam jej znasiluval. Tak znali papeži molitisja nad ženami, aby rodili d'iti. Tota žensčina imenovalasja Maria Anna. Prišol čas i porodila syna, kotromu dali meno Martin. Toj žensčiny muž byl hornik. Martin pozdňijše ostal Franciškanom, zložil ispyt (exament) jako doktor filosofii (mudrosti); byl professorom u Wittenburgu, i t. d. O Martynovi bude dale, že pro čo vystupil protiv papeža Leva X.

Po smerti Alexandra VI. vyvolili kardinaly za papeža Piusa III. (1503). On byl duže pobožnyj človek. Zaraz jako jeho vybrali sklikali kardinalov na poradu (konferenciu), iz namirenijem, že musit všitko zlo odstraniti iz papežského domu (Vatikanu), a kto by tomu sprotivilsja, to budet ostro karanyj. Kardinaly na to rozzlobilisja, i takoj toho večera otrovili jeho. On toľko za 26 dnij papežoval.

Jeho naslednikom byl Julius II. (1503—1513). On byl dobrym vojakom, no podlym papežom. Všitkich italianskich hercogov (knežat) zburil protiv sebe, on mal iz nimi veliki vojny; on sam išol z vojskom do bitky protiv nepriateľovi.

Jeho protivniki sklikali sobor (synod) i tam jeho zošmarili (skinuli) iz papežstva, i všitkich hodnostij, jak duchovenskich, tak i svitskich pozbavili. Za jeho panovanija bolše jak 200,000 ľudij zahynulo na vojňi, kotru on provádil. Pomer, koli sja rychtuval ku novej vojňi.

Lev X. (1513—1521). On takij plannyj byl, jak i Julius II. Jak on mal 14 rokov, to uže byl kardinalom. Kardinaly zato

jeho vybrali za papeža, bo byl strašno morálno zopsuvanyj; mal po sobi veliki rany, kotri strašno smerd'ili, tak že nikto nemoh pri nim sid'iti. Dumali, že o korotkij čas pomre. Lev X. trimal pri sobi 30 dvorskich dam (rozpusťlic). Za osem rokov svojego panovanja promarňil bolše jak 14 millionov dukatov.

On nemal žadnoj viry. Byl otrovlenyj i tak naskoro pomer, že nemal času ani svjatosti prijati.

Klamstvo a odpustki byli pričinom reformaciji, pro Leva X. V roku 1517. Dr. Luter Martin vystupil, jako napravitel' (reformator) viry christianskoj.

Lev X. dal narobiti kartki, na kotrych bylo vypisano: "Kto kupit kartku, to može hrišiti toľko, koľkosja jemu ľubit; hrichi budut jemu otpusćeni." Svjatych agentov franciškánov i druhich kňaziv, porozposylal po sviti, aby narod klamali. Raz prišli franciškane ku jednomu bohatomu a mudromu panovi, i tam žebrali. On vzial kartu, osmotril, pročital, i зробil z nimi zlahodu. Sprosilsja, že či može všitki hrichy robiti, i či sja jemu otpusťat?

Franciškane kazali, že može, i že jemusja otpusťat, i dali jemu na to pisomnu zaruku. Tot pan dal im veliku summu hrošij. Franciškani mali duže hrošij nasbirano, i tot pan vid'il, i znal kadyj pojdut. Zobralsja, zo sluhami, i pošol do ľisa. kadyj toty pijavki mali perechoditi, i zastavil im dorohu (cestu) i kažet im: "Davajte dukaty i vsi hroši, jaki majete, bo inakše vas poubivame." Franciškane skazali, že jak im hroši odbere, to že pojde do pekla, i že hrichi jemu nikohda nebudut otpusćeny. Tot pan kažet: "Ja mam ot vas pismo, že možu rabovati, a hrichi budu mal otpusćeny." Odobral ot Franciškánov všitki hroši, i skazal im: "To vy tak znajete ľudij klamati? Lajdaki, vraz iz vašim papežom!"

Hadrian VI. (1522—1523.), byl to poriadnyj papež. On na konsistoriji pred všitkimi kardinalami skazal, že Luter Martin majet pravdu, čo Cerkov treba napraviti. Papež doslovno proholosil: "Boh dopustil prenasľidovanija na Cerkov pro naši hrichi; hrichi iz kňazov, kardinalov, papežov, perejšli na narod..... Tak iz toj našoj "svjatoj" stolici vyšli všitki pohoršenija, i ne čudo, že iz holovy perešlo do každoho čelenka, počavši ot papeža, na prelatov, i kardinalov. Proto musime ot dnešneho dňa — najvekšu uvahu zvernuti na to, aby tot

papežskij dvor, iz kotroho všitko pohoršeniije vyšlo, čím skorše napraviti, bo tótu popravku cilyj svit čekat." Toty slova kardinaly nemošli zterpiti, i proto Hadriana otrovili, bo mali strach pro svoji kišeni i rozpustlici.

Hadrian VI. do toho času pokim nebyl vybranyj za papeža, byl vo Ispaniji, jako velikoinkvizitor; tam za živa dal spaliti 1620 ľudij, a v obrazoch 560, okrim toho jesče odsudil 21,845, kotrym byli zabrany všitki majetki i jesče ťažku pokutu dostali. To ňit začto jeho i žaluvati.

Kliment VII. (1523—1534). Za jeho pravlenija prišlo vojsko Karla Bourbonskoho do Rimu; v tom vojsku bylo duže Němcov až 14,000, kotroho byl vojenačalnik Jirich z Frondsberku, katryj mal zlost na papeža, i čnotil jeho pojimati a poslati "na druhij" svit. Papež utík do Angelskoho zamku. Vojsko rabovalo nemiloserdno po Rimi. Kardinaly mali smutny časy, bo i Ispanci protiv nich povstali. Vojsko narabovalo boľše jak na 10 millionov dukatov, okrem toho musila šľachta duže veliku summu zaplatiti vykupnoho. Papež takož zaplatil 400,000 dukatov, a zato pozvolili jemu preoblečisja i uteči iz Angelskoho zamku.

Kliment vylučil iz Cerkvi (vykl'al) anglijskoho kraľa, i tohdy Anglija odstúpila ot Rimu. Papež mnoho utratil, bo iz Angliji ot roku 740. do toho času dostaval 38 mill. zlatych.

Pavel III. (1534—1549.) on mal 26 rokov jak jeho Alexander VI. vymenoval za kardinala. On dal svoju krasnu sestru Alexandrovi za podložnicu, imenovalasja Julia Farnese.

Tot papež byl velikij pijak i obžernik; toľko jil, že musil vyvracati (verhnuti), a potom poznovu jil i pil. Povtorial tri i štyri razy. Trimal 12 podložnic (rozpustlic), s nimi splodil cilu kupu d'itij. Svoju vlastnu maťir i sestru otrovil. V roku 1540 potverdil rjad jezuitov.

Julius III. (1550—1555). On iz kardinalom Krescenciem, spolu trimali jednu bludnicu (rozpustlicu); d'iti, kotri tota rodila, to oba čňovali, i do školy davali, ibo neznali, kotre ot kotroho i kotryj jest ich ocom. Svoho sluhu, kotryj dozeral malpy, 16-ročného zrobil kardinalom. Jak jemu kardinaly dokorjali (vytykali), skazal im: "Čto ste mali protiv mene, že ste mene zrobili papežom?" Tot "svjatyj otec" dal raz peresmotriti bludnici (rozpustlici), to ich narachovali ne menše jak 40,000. Za toho papeža Juliusa, musilo ich remeslo dobrisja dariti!

Vo Vatikani často robil "svjatyj otec" hostiny, často stavalosja, že jaksja popili, to bozbolikalisja do hola žensčiny i mužčiny a tak tancovali. Spivajuči i tancujuči — taŭdi procesiom po zahorodach Vatikanskich.

Po smerti Juliusa III., vybrali za papeža 80-ročného kardinala Caraffa, kotryj vzial meno Pavel IV. (1555—1559). Byl on velikij fanatik i tyran. On rozkazal, aby inkvizitore všetkích kacirov (otstupnikov, jeretikov) vyhubili. Rimľane jeho strašno nenavidili; po jeho smerti sochu (pamiatnik), kotra byla na Kapitolí, rozbili i do riki Tiberu vkinuli r. 1559.

Pius IV. to byl velikij prostopastnik, pijak i velikij lakomec. Mal kolo sebe najbohatši i najkrasši rimski žensčiny, no to jeho nič nekoštovalo; jak ieň vabil do Vatikanu, to im dobre zaplatil, a jak uže vypotreboval, to všetko musili odati nazad. Kotra nechotila odati nazad, to jej dal stisnuti do skripca, dokľa neotdala. Pri jednej hostiňi naskoro vypil 12 zbankov vina, upal pod stol, i tam skonol 1565 r.

Pius V. (1566—1572). On byl predtym dominikanskim monachom a velikim inkvizitorom. Jak jeho vybrali za papeža, to sameperše vyslovilsja tak: "Jako mnich, ufal jem, že dostanusja do neba, no jako kardinal, ja uže somnivalsja (pochyboval), a teper', jako papež, pokladam za nemožne." On sam pochvalilsja, že za šijst rokov, jak byl inkvizitorom, to dal 18,000 osob zamordovati. Jako papež, anglicku kraľovnu Alžbetu vylučil iz Cerkvi, i vyholosil jej za zbavleniu jej tronu. Toho jesče nemal dosiť, bo poslal do Angliji mordercov, aby kraľovnu zamordovali, ale to im sja nepodarilo. Jak pomer, to cilyj Rim radovalsja, jesče i Tureckij Sultan, ibo i jemu nedal pokoja.

Hreňor III. (1572—1585). On byl velikim prijatelem Jezuitov, no kacirov strašno prenasľidoval. Za jeho panovanija vo Franciji d'ijalisja strašny mordarstva, kotry ot papeža proizchodili. R. 1572. 24. Augusta na tak zvanu "Bartolomejovu noč", pomordovali 30,000 kacirov na "slavu" Božu. (Kacire, to byli pobožny lude, kotry papeža nechotili sluchati, t. j. tak tancovali jak on im kazal). Papež mal strašnu radosť iz toho. Pošol do cerkvi poďakovati Bohu, otslužil omšu, po kotroj zaspiwali: "Te deum laudamus" (Tebe Boha chvalim). Na totu pamiatku dal narobiti hroši.

Sixtus V. (1585—1590). On za molodu byl pastyr svinej; pozdňijše vstupil do klaštora franciškanskoho, a papež Pius

V. zrobil jeho kardinalom. Jak kardinaly vybirali papeža, to on zrobilsja chorym; oni dumali, že on skoro pomre, to jeho vybrali za papeža.

Sixtus V. byl krovožadnyj i okrutnik. Bylo vo zvyku, jak papeža koronovali, to davali zajatym milost (slobodu); ale Sixtus dal 60 šibenic vystaviti i na nich 60 kaciroy povisiti. Pri obid'i skazal: "Meňi nikoli lipše nesmakuje, lem po takim vykonaniju spravedlivosti." On skazal, že radše vidit povny šibenici, jak povny temnici (arešty). Byl velikym neprijatelem Jezuitov, kotry jeho otrovili v roku 1590.

Pavel V. (1605—1621.) byl nastupnikom Sixtusa. Tot papež počal naderatisja z republikom Benadskom, kotra ostro kritikovala, no spravedливо odsudžuvala postupky papežovy. Tam odsudili daskil'ka kňazov pro zločin. Papež to nemoň terpiti, i ostro vystupil protiv senatu. Kazal, že kňaz nesmijet byti sudženyj svitskim sudom, toľko cerkovnym. Senat nedbal nič, a dale sudil podľa zakonu. Na to papež strašno rozhňival-sja, i vyholosil nad republikom kľatvu (interdikt, anathemu). Senat zakazal papežsku bullu v cerkvach čitati, a duchovenstvu nariadil, aby všitki pobožnosti (ceremonii) tak končili, jak ke-by kľatvy nebylo. Duchovenstvo posluchalo, no Jezuiti nechotili posluchati senat, proto byli vyhnani iz republiky. V Benatkach byl jeden mniň Pavel Sarpiz, kotryj ostro vystupoval protiv papežskoj nespravedlivosti, tak že ani kardinaly Bellarina i Baronius nijak nemohli perekrutiti, choc jak svoje ciganstvo obertali to v pravo to v ľivo.

Cerkovnici na rozkaz papeža, jednoho večera napali na toho mnicha, zadali jemu 15 ran, no on sja vyzdravil. Jak sja iz ran vyzdravil, to senat zavse posylal z nim storož, jak dakde išol.

Za panovanija Pavla V. počalasja 30-ročna vojna. Jak papež doznalsja, že protestanti ostali pobiti, to zaraz pošol do kostela, kľaknul i d'akoval Božu zato, že pobili kaciroy. Rozkazal, aby išli po misti iz procesiom. Taku veliku radost mal, že ho ranila mertvica (šľak ho trafil) i v korotkom časi pomer v roku 1621.

Hreňor XV. byl nastupnik Pavla V. On cisarovi Ferdinandovi posilal každyj misiacy 20,000 skudi, aby dale bojoval protiv protestantom. Panuval das rok i pomer.

Urban VIII. by jeho naslidnikom; v roku 1623, byl

vybranyj za papeža. Tot fanatik vydal bullu "Incoena — Domini", v kotroj všitkich kacirov (luteranov, kaľvinov i praslavných christianov) do horiačoho pekla proklial.

On nazbiral boľše jak 20 millionov skudi, no to všetko rozmarnil na svoji d'iti, i jak pomer, to ostalo po ňim jesče osem millionov dlustva.

Inocenc X. (1644—1655.) jeho ovladala jedna babisko, kotra byla vdova po jeho bratovi, donn Olympia. Toto neľahnebná žensčina upravľala cilom Cerkvom: prodavala dostojnietva (rangi) i urjady. Aby čím boľše hrošij nahrabala, to zrušila (skasuvala) 2000 klaštorov, a všetki majetki zabrala pro sebe. Jesče ostatných 10 dní pered smertiju papežovom, ukrala pol milliona skudi. Tota žensčina Olympia, jeden raz veľiku summu prohrala na kartoch, to zo smichom rekla: "Ach, čto, to suť toľko hrichy Ňimecki." Hroši, kotri prohrala, prišli iz Ňimeččiny..

Kliment XII. v roku 1738. proklial všetkich slobodnomysliasčich ľudij, i rozkazal, aby iz nimi tak obchodili, jak iz luteranami i kaľvinami: aby palili a zatvarjali ich.

Benedikt XIV. potverdil 1749 novych monachov redemptistov, kotri chodili jak misionare po selach, mistach, propovidovali tak strašno o pekel'nych mukach, že duže ľudij zboževalo (poslalo) ot toho a najboľše žensčin.

Kliment XIII. (1758—1769.) on byl velikij fanatik, to robil, čto jemu radili Jezuiti. Oni poznovu čotili zaprovaditi, aby iz ľudij nanovo mohli za živa skoru lupiti, i žeby im (papežom) kraľove, cari i hercogi pantoffli cilovali; no toho oni sja nedočekali, ibo všetkich Jezuitov iz Franciji i Portugaliji vyhnali, jako narušitel'ov pokoja. Napakovali ich na korabl'i jak haren'gov, i poslali do Rimu papežovi, aby on toty čorny pijavki choval (živil).

Kliment XIV. (1764—1774.) byl mudryj i poriadnyj papež. On za tri roki ostorožno peresmotrujuval všetki žaloby, kotry prišli proti Jezuitov, a jak peresvidčilsja, že oni nebezpečni, tak pro Cerkov jak pro krajinu, to vydal pamiatne breve (pismo): "Dominus ac redemptor noster", že tych Jezuitov izproverhajet (zapresčajet im učiti). Jak tot list (breve) v roku 1773. potpisoval, hovoril: "Tot podpis bude moja smert'." I nemyľilsja; ibo Jezuitska pomstva, nedala dolho čekati na sebe; v roku 1774., tyždeň pered paskoju (Velikodnem) počul

otrovy papež a takož i doktor stverdil, že jeho Jezuiti otrovili. Žaden řík nepomahal i tak musil pomerti. Jeho tělo nemohli zabalzamovati, bo všitkosja rozpadovalo.

Pius VI. (1776—1799.) On byl přijatel' Jezuitov, i za ich pomosčom ostal papežom. Jezuitov nanovo potverdil, ibo ich mal duže rad.

Za jeho panovanja byl v Austriji cisar Jozef II. Tot cisar nerobil fig'li z papežom a kňazmi. On duže Monastyrej (klaštorov) zrušil a mnichov vyhnal, bo kazal, že lipše bude, keď hroši ostanut v krajiňi „jak mali by pojti do Rimu. Jak vid'il papež, že hroši iz Vidňa neprichodiat, to samsja zabral ku cisarovi, aby z nim o toj veci podohvarjalsja, že pro čo jemu hroši neposilajut? Videň mal veliku radost', jak papež prišol; robili mu veliku paradu a cisar lem ramenami krutil. Narod ciluval jemu pantoff'i. Keď papež prišol ku cisarovi, i počal rozpovidati, že čoho prišol do Vidňa, cisar Jozef skazal jemu, aby podal pismennu prosbu do jeho kancelariji, ku grofovi Kaunice. Papež dolho čakal, že prijde ku nemu tot minister,, no daromne bylo jeho čekanije; musilsja sam zabrati ku nemu. Jak Pius prišol ku minister-kanclerovi, to jemu dal ruku, aby on pociloval, no tot nepociloval, toľko potrias. U kancelariji nedokončil ničoho, i tak bez hrošij, musilsja navernuti nazad do Rimu. Dočekalsja papež jesče horšoho, ibo vo Franciji vypukla revolucia, kotra papeža zamknula. V roku 1798-ho prišlo francuske vojsko do Rimu; general Ceroni pošol ku papežovi, i skazal jemu: „Velikij kňaze! konec tvojemu panovaniu; narod odobral sam vladu!“ Staroho papeža zabrali na voz i odvezli do Sieny, a ottám do Florencii; ottaľ mali ho poslati do Dionu, no na dorozí v roku 1799-ho vo Velenci pomer. To stalosja pod panovanijem Bonaparte Napoleona.

Pius VII. (1800—1823.) jeho vybrali v Benatkach, ibo tohdy Rim byl pod republikom Benatskom. Roku 1804. ostal Napoleon cisarom. On zaprosil papeža, aby prišol do Pariža jeho koronovati. Papež prišol, i musil v kostel'i cilu jednu hodinu čekati, dokľa prišol cisar. Cisar nečekal, kym papež položit jemu korunu na holovu, no sam sobi položil. Papež tam byl toľko jako figura, a ne koronovati cisarja. Pius, papež iz Benatok prišol nazad byvati do Rimu, no pobačil, že jeho vlast' perejšla do svitskich ruk, i že proti sil'i nemožno nič d'ílati; v vidu toho on na novo potverdil Jezuitov, aby jemu byli na pomoči. Na novo zaprovadili inkviziciju, na morduvanija kaci-

rov. Jedného dňa papež upal vo svojom pokoji; zlomil sebi nohu i 20. augusta 1823. roku pomer.

Lev XII. (1823—1829). On rad bavilsja s krasnymi ženščinami; znal ich dobre lovit i jak ryby. Za jeho vlady počali Luterani vydavati Bibliju, i rozdavati narodu, no papežovi sja to neľubilo, aby ľudie doznávalisja, že duchovenstvu neslobodno tak robiť, jak robľat. On zakazal čitati Bibliju pod kľatvoju velikoho ěrichu i vylučenijem iz Cerkvi. V roku 1825. oholosil jubileum, aby napolniti porožny kešeňi, t. j. papežsku skarbnicu (kasu.) On pomer v roku 1829.

Pius VIII. (1829—1830.) to byl velikij fanatic. On vydal "Generalnyj edikt svjatoho officia" vo ktorom pod trestom vylučenia iz Cerkvi každoho, kto neoznamit kacirov inkvizitatorom; no iz toňo cilyj svit vysmijalsja.

Hrehor XVI. (1831—1846.) za jeho panovanija poznovu bylo veselo ženskym v Rimi. Papež svoju ľubku, ženu jedného holiča (barbera) Cajestanina, priprovadil do Vatikanu, i tam porodila 7. dťitij, ne ot Cajestanina, no ot papeža. Byvala na tom poverchu, ěde i papež, aby daleko nemusil ku nej choditi. On byl duže velikij pijačisko, tak sja znal opiti, čo musili i do posteli jeho odnositi. Pomer 1846. roku nad čím cilyj svit ťišľisja, bo z každym naderalsja.

Pius IX. (1846—1878.) tot papež velikij politikar byl. On faľšivo pokazovalsja byti slobodnomysl'asčim, i proto každyj jeho mal rad; no v 1848. roku pokazalosja, čo v ņim kypit. Vyimenoval ministra, aby slobodnomysl'asčiča na uzďi trimal; no to jemu nepodarilosja, bo v Rimi vybuchla revolucia, a ministra zamordovali. Tohdy viďil, že uže je pozbavlenyj svojej vlady, to utik do Bavariji, a z ottam do Neapolu pod ochranu kráľovsku. Tohdy Rim byl vyholosenyj za republiku.

V roku 1850. za pomosči Francuskoho vojska, prišol nazad do Rimu, i tohdy pokazal, svoju zvirjaču naturu. Zaraz počal svojich protivnikov (vorohov) prenasľidovati, jak najostatňijšij tyran. Inkviziciji byli na novo zaprovadženy; krov potokami tekla, papežovy arešty byli prepolneny. 1850. roku bylo boľše, jak 10,000 ľudij pro politiku zatvoreno, tak že v roku 1854. bylo boľše, jak 13,000 zatvoreno; iz tych mnohi byli odsudženy na smert' i zamordovano. Aby skorše moh dati ľudij vymordovati, to dal privezti iz Pariža mašiny. V peršom roku, jak sja navernul do Rimu, dal zamordovati 1644 ľudij. V roku 1869.

dalsja za "neomylnoho" vyholositi. Tomu všitkomu byli vinni Jezuiti, bo na losuvaniu 400 byli protiv toho, a tol'ko 137 losov bylo za "neomylnost". No Jezuiti všelijakymi pletkami krutili, tak že na druhom losovaniju (votach) dostali Jezuiti pro papeža 533 holosov, a tol'ko tromi biskupi i jeden kardinal byli protiv "neomylnosti."

V roku 1870. byl vyholosenyj papež za "neomylnoho." Nasl'ídki toho byli taki: v Austriji i Němeččiňi mnoho tysiači Ľudij odstúpilo ot Rimu, a založili sobi Cerkov starokatholicku.

"Neomylnoho" papeža postihlo jesče vekše nesčastije, ibo Italijskij kral' Viktor Emanuel, prišol z vojskom do Rimu 20. Septembra 1870. roku, dva misiaci posl'i vyhološeniya papeža za "neomylnoho." Tak зробil konec papežskomu štatú, t. j. vlasti (moci). Obyvateľstvo veliku radost malo, jak Talianskij kral' prišol, i zaraz počali holosovati (votovati), že kotri choťiat prilučitisja ku Italiji, a kotri majut voľu ostati pod pravlenijem papeža. 153,000 holosovalo za pripojeniesja ku Italiji, a 1507 holosov bylo za papeža, no tol'ko kňazi (popi) i papežovy sluhove. Italijska vlada ochabila papežovi Vatikanskij palac, zo všitkim jeho boňatstvom, a prekrasnymi parkami i okrem toho zavjazalasja, že jemu budet platiti každyj rok 3,225,000 liri. (Lira tol'ko, jak koruna). Papež na toto nechotilsja zholditi, i vyholosil kľatvu nad Italijskim kral'om; nazval jeho "prokľatym obderačom (lupežnikom)." Platňu ot Italijskoho štatú neprijal, ale rozkazal duchovenstvu (popam), aby od Ľudij vybiralí "Petrov hroš". Kňazi počali virnikam nakazuvati, že jakij tot "svjatyj otec" ubohyj (čhudobnyj), že nemajet iz čoho žiti, a ku tomu jesče jest zatvorenyj u Vatikani. Hlupy Ľude zbírali, i zbírajut hroši na Rimskoho millionera. Takoj peršij rok nazbírali papežskich Ľalierov na 15 millionov lir. Choťaj perestál byti papež panovníkom nad kral'ami i cisarjami, to jednak provadit dvor, tak jak dajakij kral'. Majet svoju gardu (vojsko), velikij palac, v ktorom jest 11,000 pokojiv (chyž), majet 22 dvory i velikij Muzeum. Trimat pri sobi 500 sluhov, kotry z vekšoj častki zadarmo u neho služat. Koli tot papež pomer, to po nim ostalo hotovych hrošij 70 millionov lir. Toho papeža Piusa IX. choťat zrobiti za "svjatoho," no na pereškod'i jest to, že jedna familija Falconieriu, oskaržila i zaprocesovala Piusa IX. Oskaržili jeho i dekotrych kardinalov, že prisvojili (zabrali) jich majetok, kotryj mal vartosti 30 millionov lir.

Lev XIII. byl ot roku 1878. do 1903. On žil spokojno iz každy, toľko Italianskomu kraľovi nechotil odpustiti zato, že zabral ot papežov ich vládu i majetok. On byl velikij lakomec i lichvar. Toty 70 milliony lir, kotry ostali po Piusovi IX., prohrál na bursoch. Hroši, jaki u neho byli, to daval do židovskoho banku Rothschildovoho do Londonu, ibo kardinaly i prelaty okradali jeho. On bolše viril židovi, jak kardinalam. Zrobil takož jubileum, žeby skarbonku (pokladnicu) papežsku napolnil. Pomer 20. Julia 1903. roku; ostalo po nim u kasi papežskoj 40 millionov lir.

Pius X. nastal papežom 1903. roku, i panoval do 1914. roku. On byl vybranyj ne duchom Svjatym, ale kardinalami; ibo Austrija protivilasja tomu, žeby Rampolla ostal papežom. Tot papež takij byl, jek i jeho predkove, kotri všitkomu protivilisja, čto nove. On vydal biskupom proklamaciju (prikaz), aby všitki professore, jak svitski, tak i duchovny, zložili prisiahu, že nebudut po novomu učiti po školach; kotri byli osli, to prisiahli, no bolša částka neposluchali jeho rozkaz; tohdy “neomylnyj” papež musil nazad svoju mudrost otklikati. Ostal, na posmich iz svojim “neomylstvom” pered cilym svitom.

Ne mysľijte, že tu suť všitki bezzakonstva i bezbožnosti papski napisany v tom; ibo chotiači všitko tut napisati, to by treba bylo duže mnoho jesče pisati. Nejest zločinu, kotroho by sja papeži nedopustili. Žadne naboženstvo, nejest tak spluhavene, jak rimsko-katholičeske. Čnoc jaki byli bludare papeži, no jednak ich hlupy virnici uznávajíť za “neomylnych” i “svjatyh otcov” i zastupnikov Isusa Christa; tak ich ohlupili ich pastyre (kňazi i biskupi).

Uniaty takož taki nemudry, jak i papištaci; oni mysľiat, že ich papa ot hrichov očistit, i uznávajíť jeho za “neomylnoho.”

Papištacki jepiskopi i kňazi sami v to nevirjat, čto učat svoji ovey; no zato im tak propovidujúť, aby ich mohli dobre strihči. Čto hlupomu po rozumi, keď ho nemat.

V roku 1921. 171 katolíckich kňazov otstupilo ot Rimu, kotri neuznávajúť bolšie papu za holovu Cerkvi. Pristupili ku Pravoslavnoj Cerkvi Serbskoj, kotroj bude holova Carihradskij Patriarcha. Jedna mniška (monachyňa) takož otstupila ot katolíckoj cerkvi

Či to ne jest hrichom protiv Ducha svjatoŋo, ked papištaci hovoriat, že Duch svjatyj vybirajet papežov? Jak by ich Duch svjatyj vybiral, toby nevybral takich bludnikov!

Isus Christos hovoril: "Kto povist chulu (lož) na Ducha svjatoho, to jemu neotпустitsja ňi na tom, ňi na druhom sviťi." "Lude toty uctiat mene jazykom, no serdce ich daleko ot Mene." "Kto soblaznit jednoŋo iz tych malych, kotry virujut v Mene, to lutše by bylo jemu, jakby jemu zavisili mlyn-skij kameň na šiju, i šmarili v more." Kiľko tysiači ľudij priveli papeži do hrichu!

"Ne nazyvajte sebe učitel'ami, bo toľko jeden učitel' Christos; vy všitki bratia: i otcami ne nazyvajte sebe tu na zemli, ibo toľko jeden u vas Otec, kotryj na nebi." Papove silom gvaltom, nazyvajut sebe otcami nad cilym svitom. "Bida vam knižnikam, farisejam, falečnikam, že zaperate carstvo nebesne čelovikam; sami tam nevojdete, a druhych nechoćete pustiťi." "Skorše prejde verbl'ud bez užko ihly, jak bohatyj do carstva." Papove na to nedadut nič, oni nestarajutsja o carstvo nebesne, toľko o hroši. "Kto choćet meždu vami byťi peršim, naj vam budet sluha." Či tak robili papove, jak Isus Christos kazal? Ňit, oni byli panove nad kraľami i carjami, ne toľko nad prostym narodom. "Priveli učeniki ko Isusu Christu osla, i posadili na neho Isusa Christa. Papove šidajut na paradnych koňach, zo zlatymi uzdami i na pozoločanych kočach vozjatsja. "Varujtesja knižnikov, kotri chodiat vo dovhom od'iniuj." Čoŋo kažet Isus Christos varovatisja? Ich falšivoho učenija. "Čto vy nazyvate mene: Hospodi, Hospodi, a ne robite to, čto Ja prikazuju?"

"Jakij chosen (osoh) jest čeloviku, choc cilyj svit by zahornul, a duši svojej poškodil"? Papove hrabili, mordovali, no na dušu nedavali nič.

"Syn čelovičeskij, ne hubiti duši ľudski, no spasti prišol (vysloboditi) ot hrichu." Papove mordovali, zabivali narod. "Ptachy majut hñizda, liški nory (pesčery, diry) a Syn čelovičeskij nemajet hde ňolovu položiti." Papove majut 11,000 pokojov (chyži). "Vy pokazujetesja pobožnymi pered ľud'mi, no znat Boh cerdce vaše." Papove pokazovalisja pravednymi pred ľudmi, no najhorše zle robili. "Jak brat tvoj, sedem razy bez deň pohñivat tebe, a pereprosit tebe, to sedem razy prosti (prebač) jemu." Či tak robili papove? Ňit, oni mordovali,

palili ľudij za živa, i po smerti. "Čítajte (islidujte) pismo Svjate, bo čerez neho mate dostati život vičnyj." Papove nečitali i druhim zakazali čitati.

"Ja poznal vas, vy nemáte v sebi ľubvi ko Božu."

"Zapovit novu davam vam, aby ste ľubili jeden druhoho; po tom poznajut vas, že vy moji učeníci..." Či tak robili papove? Nit, oni jeden druhoho i ľudij nenavídľili, mordovali i proklinali.

Židi i pohane prenasľidovali christianov za 200 rokov, a papove boľše jak 1200 rokov. Rimľane byli pohane, kotry ne virili Hospoda Boha; papove kažuť, čto oni zastupniki Jeho. Luther Martin skazal, že oni zastupniki, ne Isusa Christa, ale Antichrista.

Podľa rachovanija papištakov, hovoriat, že ot Apostola Petra do teper' 1921 roku, bylo 264 rimskich papežov.

Nam jest vidomo, že Apostoly vsi ubohy byli, ne mali nijakoho majetku, tak žili, jak i Isus Christos. Z toho živilisja, čto dostali ot naroda jako almužnu. Jich nasľidniki, takož tak žili do 300 rokov, po Vozneseniju Hospodnem.

Papištaci to tverdiat, že ich otcove (papeži), počavše ot Apostola Petra, zavse byvali v Rimi, no to nejest pravda; ibo 19 papežov pouťikali iz Rimu. 35 byvali vo čužiňi, a ne v Rimi. 24 byli antipapišty. 31 byli jeretikove, t. j. odstupniki, kotory nič nevirovali čto jest u katolickoj viri. 64 pomerlo nasilnom smertom. 18 byli otrovleny. 4 zadušeny. 13 pomerlo inšom plannom smertom. Stefan VI. byl zadusenyj. Joann XVI. skaličenyj pomer. Joann X. zadusenyj. Benedikt VI. iz holodu pomer. Joann XIV. byl otrovlenyj.

1. Hreňorij (Hric) I. peršu Liturgiju (omšu) ustanovil; on takož i mytarstvo (očistec) vydumal

2. Nikolaj I. on pervyj raz vydal kl'atvu (Anathemu).

3. Reňor VII. zakazal kňazom ženitisja i prikazal, že tol'ko po latinski vol'no vsitki pobožnosti otpravľati.

4. Inocenc III. ustanovil spovid', i on peršij ustanovil inkviziciji, hde bylo mnoho tysjači ľudij zamordovano.

5. Bonifac VIII. nemal žadnoj viry. Nič neviril, no jeho

Kliment V. za "svjatohto" vyhlasil. Katoliki moliatsja do neho: "Svjatyj Bonifac, oroduj za nas."

6. Klimentom V. počalosja 70-ročne p'inenije (vyhnanije) iz Rimu papežov, i za 70 rokov byvali vo Franciji.

7. Joann XXII. ustanovil, že za hroši možno hrichy otpustiti. To jemu doneslo mnoho millionov lir.

8. Ot roku 1400 do 1415-ho byli tromi (3) papeže: Joann XXIII., Rehor XII. i Benedikt XIII. To byli naraz, i jeden druhoho proklinal.

IVAN HUS byl spalenyj v roku 1415. (MCDXV).

9. Sixtus IV. mal ot svojej vlastnoj sestry syna.

10. Inocenc VIII. dok'la stanulsja papežom, to uže mal 16. d'tij.

11. Alexander VI. mal 4. synov i jednu doňku, z ktorom takož splodil syna. On Luthera Martina splodil.

12. Alexander VI. otrovilsja, iz tom otrovom, čto druho-mu narychtuval.

13. Pius III. by ot kardinalov otrovlenyj.

14. Lev X. takož byl otrovlenyj. On vydal otpustki, protiv kotrych Luther Martin vystupil ostro.

15. Hadrian VI. byl poriadnyj, no jeho Jezuiti otrovili.

16. Kliment VII. uťik iz Rimu preoblečenyj, za sedliaka.

17. Pavel III. svoju vlastnu maťir i sestru otrovil.

18. Julius III. Za jeho panovanija bylo v Rimi 40,000 bludnic (rozpustlic).

19. Pius IV. pri jednoj hostiňi vypil 12 zbankiv vina i pomer.

20. Pius V. hovoril raz: "Jak ja byl mnichom, to ufal sja, že prijdu do neba, jak kardinalom, to uže ja pochyboval, teper' jako papež, to pokladam za nevozmožne."

21. Rehor XIII. on rad mal Jezuitov. Ze jeho panovanija bylo 30,000 christianov zamordovano vo Franciji, kotry ne-choťili papu uznati.

22. Sixtus V. jak jeho koronovali, to dal 60 christianov obisiti. Jeho Jezuity otrovili.

23. Kliment XIV. byl pobožnyj, jeho Jezuity otrovili.

24. Rehor XVI. mal z jednom žensčinom 7 d'itij. Ona byvala v jeho palacu, aby nemusil daleko choditi ku nej.

25. Pius IX. v roku 1870. proňholosilsja za "neomylnoho".

Prošu dobri pročitati, aby ste vid'ili, jaki byli papeži zastupniki Isusa Christa.

Zatym s'lidujet papežska inkvizicia, hde dali mnoho christianov vymorduvati:

1. V Monseguru (Franciji) spaleno za živa.....	211
2. „ Embrunu (Franciji) spaleno za živa.....	230
3. „ Valdesti (Franciji) spaleno za živa.....	1,500
4. „ Gabrielis zamorduvan v kosteli.....	500
5. „ Mont-Aime spaleno za živa.....	183
6. „ Čudobnych monachov spaleno v jednom misti..	114
7. „ Beziers, vo Franciji ubito.....	20,000
8. „ Marmade v misti zabito.....	5,000
9. „ Montsegir v misti zabito i spaleno.....	200
10. „ Altenesche, zabito.....	6,000
11. „ Rimi bylo obiseno.....	1,533
12. „ Rimi, postinano i spaleno.....	3,133
13. „ Rimi postinano, povišano i spaleno.....	6,316
14. „ Torquoemadu, spaleno.....	2,000
15. „ Sillvile, spaleno.....	1,000
16. „ Madridu, Toledu i druhych mistach, spaleno....	10,000
94,000 olupleno o majetok.	
30,000 pouťikali do Franciji i Afriki.	
17. „ Diege Roza, za 8 rokov dal spaliti.....	2,500
18. „ Ximenes Cisneres, kardinal dal zamorduvati....	3,000
19. „ Hadrian, kardinal dal poubivati.....	1,620
20. „ Laisa, kardinal dal za živa spaliti.....	120
21. „ Ispaniji bylo spaleno i poubivano.....	15,640
22. Francuskij kral' Karol, na rozkaz papeža dal v Pariži vyhubiti	29,000
Razom	109,000

To ne jest všitko tu popisano, bo jakby všitko tu popisal, to by na milliony toho bylo, čo papežove dali pomorduvati.

Všitki toty pohynuli za spravodlivu viru christiansku, ibo tak virili, jak Hospod' Boh prikazal i jak sam Isus Christos učil, i Apostoli propovidali i učili; no ne tak, jak rimksi papežove i jich kňazi učili falšivo.

Napita kroviju chřistianskoju rimska cerkov do pjana, za kotru budet davati otvit pered Hospodom Bohom, i Spasom našim Isusom Chřistom, na strašnom sud'i.

Jesče v Starom Zakoňi pisal David car tak: "Ty Hospodi, sochrani i zavaruj nas, ot naroda toho." Amiň.

KNIHOPEČATŇA "NEW YORKSKÉHO DENNÍKA",

435 E. 86th St., New York, N. Y.

1921.